

LOGARITM

Performanță și excelență

Numărul 2
Anul școlar 2022-2023

Adresa redacției:

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga”

Localitatea Timișoara, Județul Timiș

Bulevardul C. D. Loga nr. 37

Cod poștal: 300021

E-mail: logaritm@e-cdloga.ro

Telefon: 0256 491 873

Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
Timișoara

CUPRINS

Cluburile școlii noastre	5
Clubul de robotică Cybermoon	6
Clubul de robotică Meeral Robotics	8
Clubul de lectură „C. D. Loga”	10
C. D. Loga Literature Club	11
Clubul „Semper Natura”	12
Clubul de fotografie	13
Gânduri ritmate	15
Cele trei aripi de păsări	16
O noapte înstelată	17
În amintirea unei lacrimi	18
Toți suferim până realizăm că soarele nu mai răsare	20
Parfum de lămâie	21
Sentimente transpuse în proză	22
O noapte înstelată	24
Dumitru	26
Jurnalul unui detectiv	27
Întâlnire cu Eminescu	28
Scrieri filosofice, istorice și științifice	31
Viața	32
Copil să fii, noroc să ai!	33
Rivalitatea în artă în secolul al XIX-lea dintre Anglia și Franța.....	34
Importanța Proclamației Frontului Democratic Român	37
Determinismul Geografic	40
GeoMate...pe coordonate!	43
Pierre de Fermat	44
Proiectele și activitățile noastre extrașcolare	47
Erasmus+ Connect Through Culturality	48
Bursele Flex	50
Erasmus+ Time For Digitalization	51
Loga Football Cup	52
EduPlant	54
De vorbă în spirit logan	57
Interviu cu Octavian Nicolae Horváth - „Vita”	58
Interviu cu Victor Florin Miclăuș	64
Interviu cu prof. fizică Simona Stoia și absolvent Răzvan Șerban.....	68

Cluburile școlii noastre

Clubul de robotică CyberMoon

Echipa CyberMoon a fost înființată în 2018, fiind prima echipă de robotică a Colegiului Național „C.D. Loga”. De atunci am devenit o familie, învățând unul de la celălalt, din generație în generație, formând prietenii puternice și creând amintiri uluitoare. Cu muncă grea, determinare și înțelegere, formăm o echipă plină de persoane minunate ce își doresc mai mult în fiecare zi. Intenționăm să facem tot ce putem pentru a ajunge cât mai departe în cadrul competiției First Tech Challenge, scopul nostru final fiind să ne calificăm la competiția internațională ce se organizează în SUA.

First reprezintă cea mai mare competiție de robotică din lume, cu diferite concursuri dedicate anumitor categorii de vârstă (Lego League, Tech Challenge, Robotics Challenge), cu peste 10.000 de echipe din întreaga lume. Scopul organizației este de a învăța tinerii despre posibilitățile tehnologice din ziua de astăzi, dar și de a crea legături în domeniul STEM. Asociația Nație Prin Educație este partenerul First oficial din România, ce are ca scop crearea unor relații strânse între participanți, sponsori și unitățile de învățământ.

În anul precedent, echipa CyberMoon a obținut în competiția FIRST Tech Challenge, Connect Award. Acest premiu evaluat este acordat echipei care se conectează cel mai mult cu comunitatea locală de știință, tehnologie, inginerie și matematică (STEM). O adevărată echipă FIRST este mai mult decât o sumă a părților sale și recunoaște că implicarea comunității locale STEM joacă un rol esențial în succesul lor. Beneficiarul acestui premiu este recunoscut pentru că ajută comunitatea să înțeleagă FIRST, FIRST Tech Challenge și echipa însăși.

Design

Departamentul de design 3D are legătură cu aproape toate departamentele. Se ocupă de printarea anumitor piese speciale, atât la imprimantă, cât și la CNC. Scopul acestuia este de a construi un model tridimensional al robotului înainte de a începe construcția, de unde se înțelege strânsa legătură cu departamentul de construcție.

Modelele pieselor și prototipurile de robot sunt realizate în diferite programe de modelare, precum Creo și Blender. În general, când nu avem nevoie de piese speciale, imprimantele noastre creează mici roboței din plastic pe care îi vom oferi copiilor la evenimente.

Construcție

Cum spune și numele, acest department se ocupă de construcția celui mai rapid și sigur robot, cu scopul de a face un punctaj cât

mai bun în timpul competiției. Procesul construcției robotului este unul de lungă durată, având nevoie de mare atenție din partea echipei, după ce proiectarea este finalizată. Pe lângă componentele special făcute pentru concurs, avem nevoie de piese ce nu pot fi realizate decât manual, la imprimante 3D sau CNC.

Departamentele clubului

Programare

Sarcina departamentului de programare este de a se ocupa de funcționalitatea robotului și uneori de alte platforme sau proiecte ce ajută echipa. Programarea robotului se referă atât la programul perioadei autonome (perioada din meci în care robotul efectuează un set de comenzi predefinite), cât și la perioada în care robotul e controlat prin joystick-uri. Lucrăm mână în mână cu departamentul de construcții, deoarece unele dintre problemele noastre au doar remedieri mecanice, sau invers. Scopul nostru principal este să ieșim în evidență cu autonomul nostru, încercând să găsim cel mai eficient mod de a înscrie puncte în cele 30 de secunde acordate.

Marketing

Acest departament se ocupă de tot ceea ce înseamnă imaginea clubului nostru: de la organizarea diferitelor evenimente care au loc pe parcursul anului, până la obținerea sponsorizărilor și gestionarea bugetului pentru fiecare departament. Cea mai grea parte este de departe organizarea echipei. Pregătirea începe întotdeauna cu mult înainte de evenimentul propriu-zis, când decidem care va fi tema și locația. Ținând cont de acestea, trebuie

să avem grijă ca totul să fie perfect la momentul desfășurării evenimentului (că robotul funcționează, că lumea se simte bine, că totul se întâmplă conform planului). De asemenea, primim întotdeauna cu brațele deschise noi persoane ce vor să se alăture proiectului CyberMoon. Actualizăm mereu conturile de social media și dezvoltăm imaginea publică a echipei noastre.

Clubul de robotică Meeral Robotics

Membrii fondatori sunt elevi cu experiență în programare și în construcția de roboți, ei construind echipa de la zero, cu ajutorul doamnei profesor de informatică Boar Renata-Graziela. Obiectivul principal al echipei este competiția de robotică internațională First Tech Challenge, ce se desfășoară anual. La acest concurs participă multe echipe de robotică din liceele din România, iar Meeral Robotics o ia foarte în serios. Tema competiției este diferită de la un an la altul, iar pregătirile încep încă din vară, când membri caută firme locale ce le vor sponsoriza financiar demersul și le vor sprijini eforturile, întrucât pentru construcția unui robot sunt necesare fonduri bănești consistente. Programarea și proiectarea robotului încep din momentul în care piesele comandate sunt livrate, iar procesul de testare este unul îndelungat. Pentru a avea șanse mai mari de câștig, robotul trebuie să fie cât mai eficient (fie că e vorba de forma robotului, mecanismele, modul de abordare al temei). Astfel, programatorii și constructorii testează diferite idei, ajustează piese sau caută cum să își îmbunătățească eficacitatea și cum să evite penalizările din timpul jocului, regulamentul First Tech Challenge fiind unul foarte strict.

Meeral Robotics este una dintre cele două echipe de robotică ale „Colegiului Național Constantin Diaconovici Loga”, aceasta luând naștere în anul 2021, din dorința membrilor de a atinge performanțe în domeniul roboticii.

Sezonul 2021-2022 a fost primul sezon al echipei, iar anul a fost unul dificil. Fiind o echipă nouă, membrii au trebuit să caute sponsori, să stabilească prietenii sau parteneriate la diferite evenimente cu alte echipe deja consacrate. Cu toate acestea, Meeral Robotics a fost pe lista echipelor selecționate pentru etapa națională, reușind să fie printre primele la etapa regională, un succes de care nu se pot bucura multe echipe în primul an de participare. Experiența naționalei a fost una ce a inspirat echipa să se dezvolte, membrii învățând lucruri noi, dar și răspândind spiritul Meeral Robotics în cadrul celei mai importante competiții de robotică pentru elevi.

De-a lungul anului trecut, Meeral a organizat evenimente diverse, implicându-se în comunitate (strângere de semințe de salcâm) sau învățând elevi despre domeniul roboticii și ce implică acesta (workshop educațional la Școala Babel, dar și un webinar de modelare 3D pentru liceeni).

Odată cu începerea anului școlar 2022-2023, a continuat și inițiativa echipei de a se implica în viitorul roboticii din Timișoara, membrii organizând săptămânal cursuri de robotică în incinta Colegiului, cu scopul de a le deschide orizonturile copiilor curioși. Cel mai tânăr participant este abia în clasa a doua, și cu toate acestea, dorește să învețe de la colegii săi mai mari cum poate el însuși să ajungă să creeze propriul său robot

Robotica este pasiunea comună a tuturor membrilor echipei, aceasta inspirându-i să își întrecă limitele în fiecare sezon. Meeral dispune de diferite departamente, activitatea cărora este variată: design și modelare 3D, programare, construcție, social media și marketing. Fiecare persoană ce face parte din Meeral Robotics a fost selecționată după ce și-a demonstrat abilitățile și implicarea, dedicarea fiind ceea ce definește echipa.

Fiindcă acum se află la al doilea sezon, Meeral își propune să își depășească rezultatul din anul precedent și să întărească bazele echipei nou fondate, astfel încât ea să prospere și să devină consacrată în viitorul “Colegiului Național Constantin Loga”. Membrii Meeral Robotics consideră că tehnologia este cheia spre progres, iar înțelegerea domeniului roboticii de către elevi încă din anii de școală nu va aduce decât avantaje.

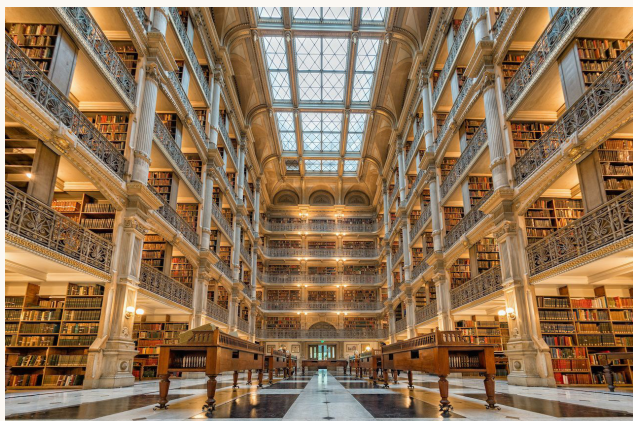
Clubul de lectură „C.D. Loga”

Elevi coordonatori:

Dragomir Daria, Stanoievici Alessia și Cadar Marco

Instagram:

clubul_de_lectura_cdloga

Prin intermediul clubului am încurajat gândirea critică și analitică a membrilor noștri, abordând probleme filosofice. Părerile tuturor participanților au fost valide și puternic susținute de argumente exprimate dintr-o postură subiectivă bine consolidată. Întotdeauna ședințele noastre au servit drept spațiu liber de exprimare a ideilor, părerilor și gândurilor, neexistând restricții în privința opiniilor. Subiectivitatea este incontestabilă, tocmai datorită unicității ei!

La baza clubului de lectură „C.D.Loga” stă pasiunea pentru literatură și frumos, aceasta fiind o parte integrantă a vieții noastre. Prin înființarea acestui club, ne-am dorit să aducem laolaltă oamenii care au aceleași pasiuni și plăceri ca ale noastre, cu care să putem aborda diferite subiecte într-o manieră familiară și, de ce nu, să creăm relații interumane apropiate.

Adus la viață încă din anul 2020 (în curând 3 ani de activitate), putem spune cu mândrie că am evoluat, am ajuns să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine și, nu în ultimul rând, ne-am îmbogățit cunoștințele din punct de vedere literar.

Mulțumim tuturor celor care ne-au oferit un vot de încredere, care au participat la întâlnirile noastre și care au contribuit la scrierea „istoriei” clubului nostru. Fără voi nu puteam realiza toate proiectele la care doar ne gândeam!

C.D. Loga Literature Club

Elev coordonator:

Mărcuș Iulia

C. D. Loga Literature Club a avut parte de prima întâlnire vineri de la ora 14:00 la ora 15:00 în biblioteca școlii. Elevii au propus luna trecută mai multe cărți, iar în urma unui vot s-a ales cartea lunii. Dorim să folosim acest sistem pe tot parcursul anului școlar, astfel încât elevii să reușească să termine lecturile până la următoarea întâlnire, și mai mult decât atât, să le oferim timp și pentru alte cărți pe care mai apoi să ni le recomande la întâlnirea de club.

Atât profesorul coordonator cât și elevii sunt implicați în discuții antrenante despre carte, în timp ce ne bucurăm de o cană cu ceai și de prezența celor din jur.

Scopul activității:

- Formarea gustului și a interesului pentru lectură, prin lectura de plăcere;
- Stimularea gândirii critice, autonome și reflexive a elevului;
- Valorificarea inteligențelor dominante în receptarea textelor
- Și poate cel mai important, crearea unei comunități în care elevii își pot împărtăși iubirea pentru lectură.

Clubul „Semper Natura”

Clubul „Semper Natura” este format din numeroși copii cu un vis și o pasiune comună: aceea de a retrezi în oameni spiritul de grijă, iubire și conexiune față de măreția și tainele naturii.

Poate te întrebi: „Câte s-ar putea, oare, discuta între patru pereți albi?”. Ei bine, ca răspuns mai mult sau mai puțin surprinzător, mintea umană transcede simplitatea și ermetismul betonului și tânjește în continuare către zărilor unor păduri, munți, lacuri, oceane și așa mai departe. Și consider că nu am putea da această trăsătură la o parte prin nicio materie, prin nicio informație științifică și nu am putea uita sau înăbuși starea pe care ne-o trezește o oarecare plimbare făcută desculți pe pământul umed sau o drumeție pe poteci mistice. Dar mai ales, cred cu tărie că nu am putea să îi întoarcem spatele naturii, mai ales acum când are atâta nevoie de toată atenția noastră, acum când roadele implacabilității noastre au ieșit atât de proeminent la suprafață.

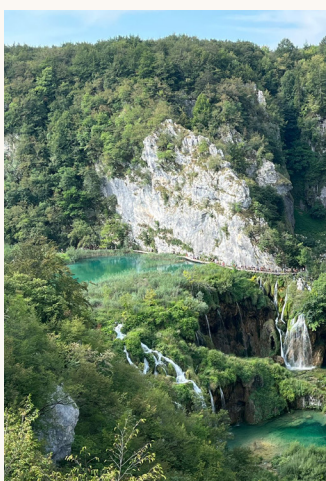
Datorită unei profunde implicări a domnului profesor Cosmin Ancuța și a doamnei profesor Liliana Bunoiu ne-am putut organiza prin acest club pentru a aduce în ființă activități precum: acțiuni de ecologizare, excursii și expediții montane cu cortul, marcarea unor trasee turistice, participarea la concursuri tematice și de orientare turistică, promovarea soluționării și conștientizării problemelor de mediu, ciclurism, împăduriri, drumeții, observarea

constelațiilor folosind telescopul, măsurarea calității aerului și a alimentelor, dezbaterile unor teme de ecologie etc. Iar în acest mod, orice membru al clubului poate participa la orice fel de activitate în funcție de propriul program și poate să-și invite oricând colegii pentru a lua și ei parte la astfel de „evenimente de suflet”.

Probabil unul dintre cele mai importante și remarcabile tipuri de impact educațional adus asupra vieții unui copil zace în cel de reconectare a omului cu natura, căci acela e punctul de realizare a stărilor și relațiilor cu adevărat importante, cu adevărat hrănitoare pentru viața unei persoane. Și a venit vremea să ne implicăm conștient și activ în protejarea mediului, în stoparea acestei distrugerii în masă! A venit vremea să punem piciorul în prag și să recunoaștem atitudinea nepăsării și a mentalităților amorfe promovate până acum, pentru a o putea înlocui cu o stare de implicare, înțelegere și grijă față de minunățiile planetei pe care trăim. A venit vremea să trecem de cele patru ziduri de beton și să simțim cu propriile palme scoarța copacilor despre care tot vorbim! De aceea, Clubul „Semper Natura” te așteaptă cu brațele deschise să i te alături în această călătorie!

Clubul de fotografie

Până acum am avut și diverse proiecte. Spre exemplu, două concursuri de fotografie la nivel de școală, la care rezultatele au fost expuse în holul școlii pentru a putea fi admirate de către elevi. De asemenea, un alt proiect constă în participarea la un workshop despre fotografie analogică, organizat la UVT, Facultatea de Arte și Design.

Vă invităm să faceți parte din clubul nostru dacă împărtășiți aceeași pasiune și ne dorim să avem realizări frumoase împreună.

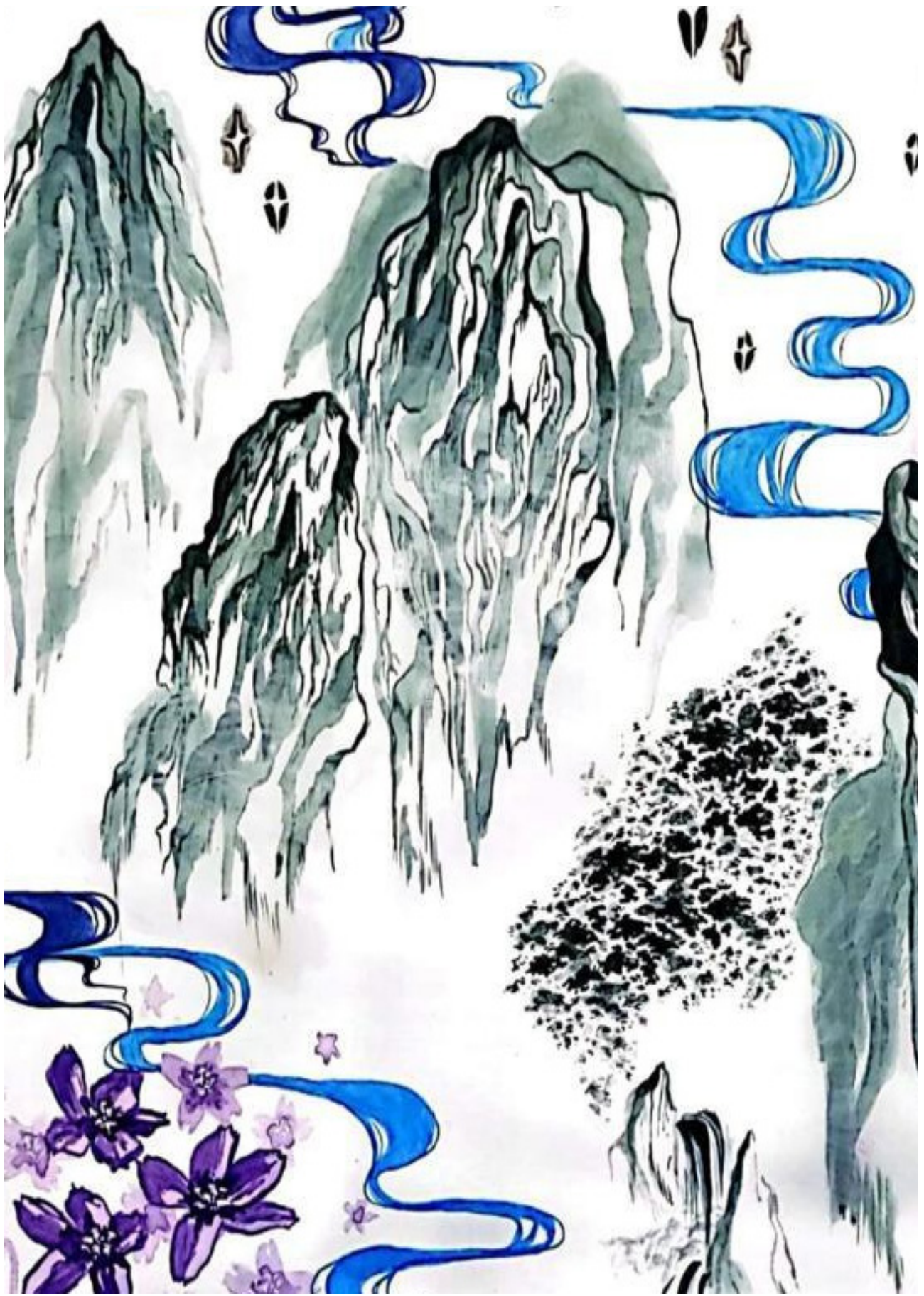
Prezentare generală

Dacă ar trebui să fie descris Clubul de Fotografie în trei cuvinte, acelea ar fi: viziune, muncă și talent. Pasiunea pentru fotografie a fost cea care ne-a adus și ne va ține împreună. Suntem bucuroși că avem ocazia să împărtășim fotografii, sfaturi, idei și oportunități între noi, membrii clubului, și să evoluăm cu trecerea timpului.

Activitate

Săptămânal, în ziua de luni, este alesă o temă, prin sondaj, de către membrii clubului. Aceștia au timp până la sfârșitul săptămânii să realizeze o fotografie care să se încadreze în temă, iar mai apoi să o trimită președinților clubului. Exemple de teme care deja au fost parcurse sunt: long exposure photography, street photography, fall colors, silhouette, motion photography, cloudscape photography. După strângerea fotografiilor, acestea

sunt supuse la vot atât pe pagina de Instagram a clubului (@cdloga.clubdefotografie), cât și pe grupul de Whatsapp. După mai multe runde de votare, cele mai apreciate 3 poze (locurile I și al II-lea de pe Stories și locul I de pe Whatsapp) ajung postate pe feed-ul paginii de Instagram.

Maya Grigorof
clasa a VIII-a A

*Gânduri
ritmate...*

Cele trei aripi de păsări

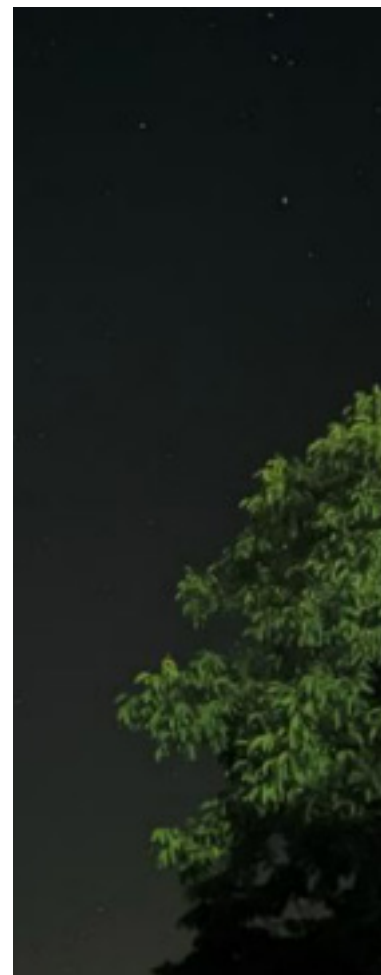
Franț Diana

clasa a XII-a MI1

Și-au muțit augurii
cu cuvintele înghețate în înghețul gurii,
Rămânând cu buzele înțepate
și țesute de-ale Nornelor ițe,
Privind amorțiți tăcerea țăstelor sturzilor,
țintuind căințe.

Astfel au ațipit aripele
de sticlă ale șlefuiților sticleți
în zborul lor ciobit către ceruri de fum,
Rămânând cu penele însângerate
de mistere de vieți,
Picurând frânturi din acestea pe-al lor drum.

Și de-ar fi să nu aștepti
îndreptarea umbrelor ninșilor piepți
Îți va rămâne doar să lași eternele vești
Să se scurgă într-o clepsidră de străin
Și să privești pași de furtunari,
bătând din aripi a senin

*fotografie realizată de
Dragoș Daria
Clasa a X-a SN1*

O noapte înstelată

Pascal Andreea
clasa a IX-a SS

Fulgii cad
Cum cad și lacrimile mele.
O, lună ridicolă,
Cum zâmbești tu între stele!

Liniștea s-a năpustit
Peste satul adormit.
Doar eu stau aici privind,
Scriind ridicole poezii, pierind.

Scriu rime fără noimă
De când tu m-ai părăsit,
Plângându-mă lunii, stelelor și nopții
De câte am mai săvârșit.

Zâmbetul mi-a și pierit
De când vară, tu, n-ai mai venit.
Trăiesc o iarnă grea,
A sufletului care odată mă durea.

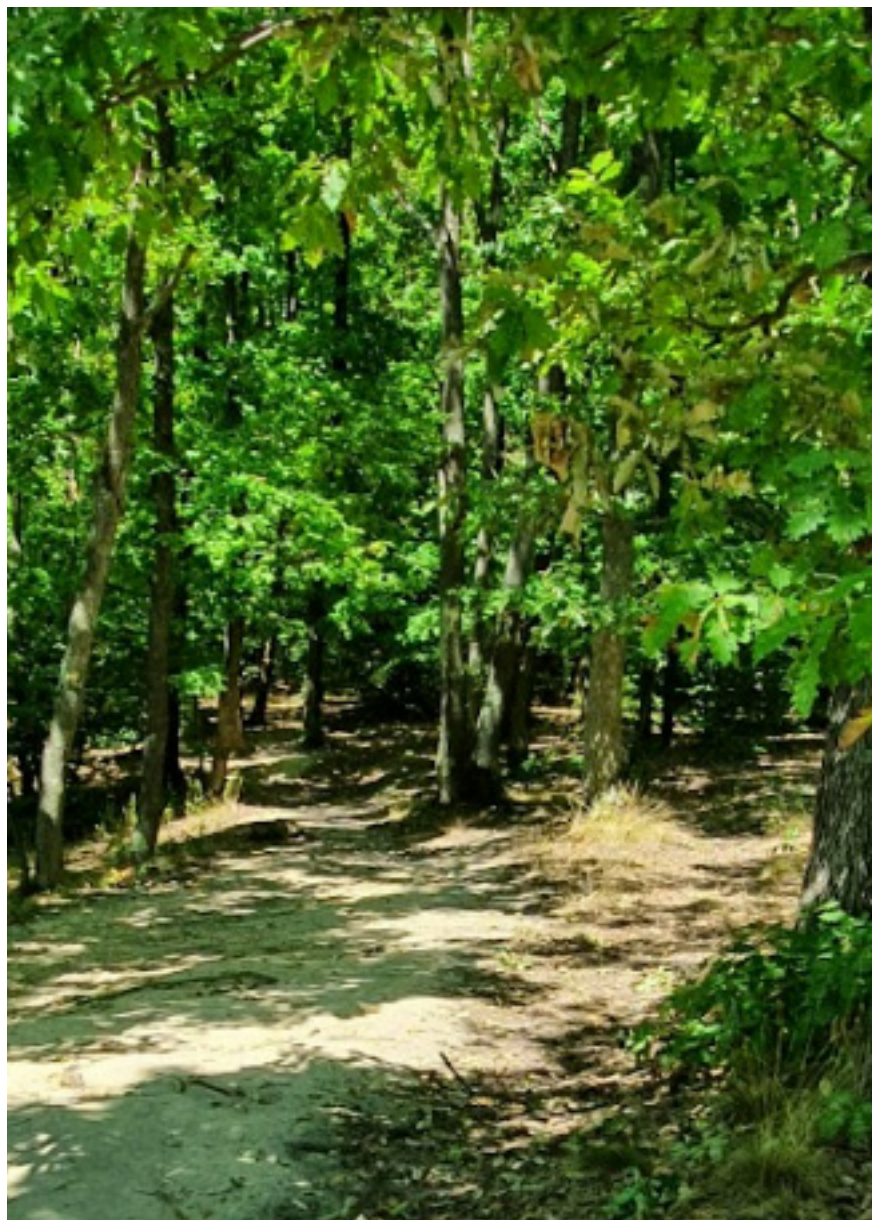
Cu toții suntem oameni,
Fără dar și poate.
Facem greșeli
Care nu mai pot fi reparate.

Singurul lucru pe care mi-l doresc
E să pot să mai trăiesc
Încă un apus cu tine, un vis fără sfârșit
Care probabil nu mai poate fi săvârșit.

În amintirea unei lacrimi

Lacrima asta se străduiește să nu curgă
Iar odată cu ea durerea voiește să se-ascundă
Încerc să nu-mi amintesc de ce am lacrimi care curg
Însă doar eu voi ști mereu prin câte am trecut.
Mă simt ca într-un vid, simțind deja că uit
Cum să respir sau să trăiesc realitatea numită “timp”
Clepsidra aceea nemiloasă mă apasă cu putere
Și într-o secundă, inima e străpunsă de durere
Întotdeauna am tot spus că nu mi-a păsat
Dar, săraca, acoperea cel mai frumos sentiment, atât de adevărat.
Despre locul ăla atât de pustiu, pot spune multe
Dar serios, cine se va sinchisi vreodată să mă asculte?
Când încăperea aia austeră mă face să simt focul
Sunt doar forțată să accept că ăsta îmi e norocul.
Dacă aleg să iubesc, să iubesc, doar să iubesc
O să îndur totul, pentru că de asta trăiesc.
Bine că inima e totuși numai una, căci
Din vina ei sunt dispusă să sufăr întruna.

*Ilie Valentina Anisia
clasa a IX-a SS*

*fotografie realizată de
Popa Teodora
clasa a IX-a MI1*

Toți suferim până realizăm că soarele nu mai răsare

În lume nu se mai face dragoste, ci doar sex,
Iar serile ce începeau cu ceai și se terminau cu vin și-au
pierdut din farmec. Acum oamenii sunt două corpuri și
două suflete îndrăgostite,
Dar eu nu mi-am dorit niciodată să trăiesc în sfera asta
În care sufletele să fie separate și corpurile să se lupte în
superficialitate Dar așa am devenit și noi:
Înainte te rugăm să mă săruți pe pleoape ca să pot să
adorm,
Acum te rog doar să faci liniște și să nu îți mai lipești
corpul fierbinte de mine. Cândva obișnuiam să aprin-
dem un bețișor cu parfum de lavandă și să ne închidem
ochii imaginandu-ne cum stăm întinși între rânduri lil-
iachii, ținându-ne de mână Cândva când contopirea su-
fletelor noastre plutea către abis fără ca noi să știm asta.
Am avut amândoi noroc cu timpul relativ ce a făcut să
pară
Că iubirea adevărată dintre noi chiar a durat.
Mereu ziceam amândoi că soarele apune mai frumos
decât răsare, Însă la noi a fost altfel.
Mereu a fost altfel.
Până a venit timpul să ne transformăm în întuneric,
Și să suferim până la următorul răsărit.

Parfum de lămâie

Uneori ai nevoie de o iluzie să fii fericit
Alteori ai nevoie să fii trist ca să știi că nu trăiești într-o iluzie
Uneori trebuie să aprinzi o lumânare cu parfum de lămâie
Să vezi că viața poate fi și caldă și acră în același timp.
Unii pot fi fericiți doar pentru că aprind o lumânare cu parfum de lămâie
Fără să creadă că viața e doar o iluzie
Și deși e, lumânările tot se comercializează.
Uneori spunem că ne plac lucrurile mărunte
Precum uitatul la stele sau tablouri
Dar oamenii sunt mai mici decât stelele de pe cer și mai neînsuflețiți
decât ochii din autoportretul artistului.
Ce e mic pentru oameni e mare pentru univers,
Și cred că din cauza asta mă gândesc mereu că sunt o vară mai rece
ce trăiește în iluzia unei lumânări stinse cu parfum de lămâie.

Mureșan Daniel
clasa a XI-a SN2

*Sentimente
transpuse în proză...*

Diana Diaconescu
clasa a X-a MI2

*fotografii realizate de
Dragoș Daria
clasa a X-a SN1*

O noapte înstelată

Beznă Claudia Adelina

Clasa a IX-a SS

Profesor coordonator:

Ionuța Munteanu-Iorga

Au trecut mai bine de doi ani de la decesul tatălui meu și în continuare mă aflu în stare de negare. Nu îmi pot închipui cum un suflet cald ca al lui a putut să dispară pur și simplu din viața mea.

Mă înțeleg foarte bine și cu mama, dar între mine și tata a fost întotdeauna o legătură specială, o legătură de sânge care nu a putut fi întreruptă niciodată, nici măcar după moartea acestuia. Eu am fost, așa cum îi plăcea lui să zică: „Steaua lu’ tata”. Niciodată nu-mi voi putea scoate din minte cuvintele calde pe care mi le adresa de ziua mea de naștere sau de Crăciun și nici îmbrățișările dulci pe care le primeam de la el de fiecare dată când ajungea acasă de la muncă.

Tata a murit acum doi ani într-un accident de mașină, în drumul spre aeroport, de unde trebuia să mă ia pe mine. Întotdeauna mă voi învinovăți pentru moartea lui. Cred că dacă nu ar fi trebuit să vină la aeroport, aș fi putut încă să îl strâng în brațe și să îi spun cât de mult îl iubesc. Mi se pare că eu am fost cauza morții sale și niciodată nu îmi voi ierta acest lucru.

Lui îi plăceau foarte mult stelele, era foarte pasionat de astronomie și de tot ceea

ce ține de spațiul cosmic. Îmi place să zic că el este pe cer, acum, sub forma Luceafărului. Pentru mine, el va străluci întotdeauna mai tare decât orice altă stea din Univers. Cred că și lui i-ar plăcea ideea asta a mea.

În ultima perioadă, mi se părea că nu prea vedeam pe cer stele și nici Luceafărul. De mai multe ori m-am gândit că poate tata s-a săturat pur și simplu de mine și a decis să nu mai apară nici măcar seara. Mă uitam pe fereastră zilnic, crezând că poate am șansa să îl văd, să discut cu el și să îi zic cât de mult îmi lipsește, însă tot nu vedeam nimic. Speram din tot sufletul ca presimțirea mea să nu fie adevărată. Sper, încă, să se ascundă pe undeva pe acolo. Au trecut cam trei săptămâni în care nu mi-am mai zărit steaua, trei săptămâni fără să discutăm, trei săptămâni fără să îi zic cât de mult îl voi iubi; trei săptămâni în care lipsa lui s-a adâncit tot mai mult în sufletul meu.

Nu credeam că voi putea face acest pas major, dar am decis într-un final să merg la mormântul tatălui meu și să îi spun câteva cuvinte. Nu merg prea des la cimitir pentru că tata nu era genul de om care să frecven-teze foarte des biserica sau cimitirul și atunci am luat și eu asta de la el. Cred că amândoi eram de părere că nu trebuie să îl vizitez la cimitir pentru a-l simți aproape, deoarece pentru mine el încă nu a murit. Când îi

simțeam lipsa, pur și simplu mi-l imaginam privind pe geam. Dorul de el a pus stăpânire pe mine în totalitate și decid într-un final să îl vizitez la mormântul lui, într-o seară în care întunericul a ales să fie împăratul nopții asupra întregului oraș, asupra întregului cimitir.

Este printre puținele dăți în care merg la cimitir, iar contrastul acesta dintre suferința înrădăcinată în suflet și neputința dorului pe care o simt că pune stăpânire pe toată ființa mea, mă agită foarte tare. Încerc din răspuț să îmi stăpânesc lacrimile care vor să-mi izbucnească din ochi, când văd mormântul tatei. Mă așez pur și simplu jos, lângă el. Încep să îi povestesc toate lucrurile pe care le-a pierdut în ultimele trei săptămâni. Îi povestesc despre noul câțel pe care mama l-a găsit în fața ușii într-o dimineață și pe care am decis să îl păstrăm, îi spun despre notele de la școală și îl întreb ce a făcut în ultimele trei săptămâni în care nu l-am văzut. Evident, nu aștept niciun răspuns, întrebarea a fost retorică, dar m-a ajutat să mențin o continuitate a conversației. Într-un final, când îi cer un sfat în legătură cu suferința pe care o am și lipsa pe care i-o duc, mi se pare că mă întrerupe o rază de lumină și ca de nicăieri apare printr-o minune pe cer, luminând tot cimitirul. Știam că tata e în stare să facă orice pentru mine, dar la asta chiar nu mă așteptam, sub nicio formă.

Luceafărul are o strălucire imperială, punând stăpânire pe întreaga boltă cerească. Pare puțin mai diferit decât de obicei, dar în sfârșit mă pot bucura din nou de timpul petrecut cu tata.

După alte douăzeci de minute de discuții, care pentru mine au trecut în trei secunde, am impresia că steaua tatei devine tot mai mare și că se apropie tot mai mult

de mine, din ce în ce mai repede. Îi simt prezența tatei când Luceafărul coboară pe Pământ sub forma unei străluciri radiante care pune stăpânire pe întreaga mea ființă, înconjurându-mă în lumina lui. În momentul în care văd o mână care iese din strălucirea exorbitantă, știu că tata e acela și decid să mă arunc în brațele lui. Îmi pot închipui că în sfârșit îl pot lua în brațe; cât de mult i-am simțit lipsa... Strângerea lui pare a fi mai caldă și mai blândă decât înainte, iar eu mă simt extrem de bine când mă uit la el și îl întreb dacă această îmbrățișare poate dura pentru totdeauna.

În acel moment simt cum începem să ne desprindem de Pământ și, cu o viteză care întrece orice limită, ne îndreptăm spre cerul întunecat. Câteva secunde mai târziu, visez. Ascum voi fi și eu o stea, steaua care va lumina în fiecare seară cerul întunecat, împreună cu tatăl ei. În sfârșit pot fi alături de tata, în sfârșit pot fi „Steaua lui tata”.

Dumitru

Popeți Elena
Clasa a IX-a MI2

Ne aflăm în secolul XX în timpul celui de-Al Doilea Război, mai exact, în liceul „C.D.Loga”. Într-o sală de clasă stătea așezat străbunicul meu, Dumitru, cu inima bătând nebunește. Îl văd. El așteaptă ceva, ceva foarte important, de parcă acel ceva urma să îi schimbe viața. Aștepta plicul acela de un galben murdar în care erau așezate subiectele la bacalaureat.

Pare fericit acum. Îi pot observa o lacrimă rebelă cum i se prelinge pe obrazul fierbinte de la emoții. Parcă frica i-a dispărut dintr-o dată și se poate simți în sfârșit în siguranță. Îi pot vedea stiloul cu penița sa fină cum alunecă pe foaia de examen cu ușurință și delicatețe.

Totul mergea conform planului, avea să treacă examenul și să sărbătorească împreună cu ceilalți absolvenți, însă dintr-o dată a auzit un zgomot puternic al sirenei antiaeriene, care era plasată pe acoperișul clădirii. Pesemne ca se dăduse alarma de război pentru survolul avioanelor germane pe deasupra Timișoarei.

Mai târziu a aflat Dumitru că în ziua aceea orașul Ploiești și rafinăriile aflate în vecinătate au fost distruse semnificativ.

Se așează în subsol și nu era atât de speriat de posibilul bombardament al orașului, cât era de înciudat de faptul că știuse perfect subiectul de examen, Romantismul, și că la reluarea examenului ar fi putut primi alt subiect mult mai greu, care l-ar fi împiedicat să se distingă printre colegii săi. O picătură de sudoare îi traversă fruntea.

Nu se putea gândi decât la faptul că viața sa stătea atârnată de un fir de păr. Putea auzi cum toți copiii începură să se roage în șoaptă ca să nu fie luați atât de devreme de pe acest Pământ.

La un moment dat alarmele aeriene se opresc, o liniște de mormânt se așternu în subsolul întunecat, parcă se auzeau bătăile inimilor ritmând ca una. Trecură câteva minute de mare încordare, apoi se auzi vocea nesigură și tremurândă a directorului: „Copii, am scăpat!”.

Urletele de bucurie sfâșiară întunericul, iar Dumitru începu să sară ca un țap, îmbrățișându-se cu colegii săi de clasă, dar în învălmășeala creată, strămoșul meu își pierdu stiloul, își sparse ochelarii și deveni brusc trist. Se așează într-un colț și prin ochii împăienjeniți de lacrimi privi finalul comediei care tocmai își epuiza ultimele momente. „Ce s-o fi ales de lucrarea mea?” se gândi Dumitru și își aminti cu îngrijorare că din toată cartea de literatura romană învățase bine doar acel subiect. Acum era prea târziu să mai schimbe ceva, să mai adune cunoștințe, motiv pentru care la ieșirea din pivnițele liceului plecă împreună cu doi colegi la un restaurant din centru, unde băură bere și vorbiră despre marea echipă a Ripensiei.

Jurnalul unui detectiv

Gherga Iulia
Clasa a IX-a MI2

3 ianuarie 1967

Nu știu cum ar trebui să încep acest așa-zis jurnal. Nu am avut nevoie niciodată de unul, dar, de data asta, ceva e diferit. Chiar nu știu ce să mai fac.

Am ales să scriu aici pentru a putea rezolva misterul unei crime. Chiar dacă am încercat toate metodele de a găsi vinovatul, am interogat toți suspecții, am căutat oportunitățile și motivele, indiferent de eforturile depuse de mine, nimic nu se leagă și sentimentul că îmi scapă ceva mă urmărește constant.

Trebuie însă să plec acum, dar voi relua cazul aici în zilele ce urmează.

7 ianuarie 1967

Totul a început acum câteva săptămâni, când, undeva în mijlocul nopții, am primit un apel disperat în legătură cu dispariția unei broșe.

La început era vorba doar despre acel obiect. Chiar dacă nu părea o bijuterie valoroasă, proprietara acesteia o căuta cu disperare. Însă, pe parcurs, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată.

12 ianuarie 1967

În seara dispariției, femeia a organizat o petrecere pentru sora sa care tocmai ce se întorsese acasă și avea să plece la scurt timp, pe data de 16 ianuarie.

Un lucru interesant este acela că singurii invitați au fost vecinii, o familie modestă pe care îi cunoștea încă de când fiica ei și copiii lor erau mici. Pentru toți cei prezenți nu pare a fi un motiv la mijloc și nici măcar nu s-au găsit semne ale unei intrări neobișnuite din acea seară.

Atunci când am realizat acest lucru, am decis să îmi opresc investigația și să declar că broșa a fost pur și simplu pierdută.

13 ianuarie 1967

Nu a durat mult timp și vestea uciderii ultimei mele cliente m-a făcut să îmi regret decizia de a renunța la caz. Oare știa că asta avea să i se întâmple în lipsa broșei? De asta era oare atât de speriată? Puteam să schimb eu soarta nefericită a acestui om?

Încă nu pot să mă iert pentru că nu am realizat sau poate nu am vrut să văd câtă nevoie avea ea de mine încă din momentul când am ridicat receptorul telefonului în aceea seară rece de iarnă și nu mă voi opri, până nu voi afla ce reprezintă acea broșă cu adevărat.

15 ianuarie 1967

Am avut parte de o vizită ciudată seara trecută. O siluetă grăbită care mi-a lăsat un bilet în fața ușii, spunând că dacă voi uita de caz, îmi va spune ce s-a întâmplat în noaptea crimei, dezvăluindu-mi misterul din spatele broșei. Trebuie să o facă însă rapid, din cauză că mâine nu va mai fi aici.

Când am citit ultima parte a biletului, totul era atât de clar! Cum de nu am realizat până acum cine a fost în spatele acestei întregi operațiuni? Trebuie să fug la stația de poliție.

Cineva bate la ușă. Cine ar putea fi la ora asta? Mai bine m-aș duce să verific...

Întâlnire cu Eminescu

Iuhasz Andreea

Clasa a XI-a F

Era o seară superbă de iarnă. Afară era frig și ninge liniștit cu fulgi mari. Mă uitam fermecată pe fereastră la dansul neîntrerupt al fulgilor de nea și pentru un moment părea că totul are un curs predestinat pe care-l urmează așa cum trebuie, totul merge mai mult decât perfect.

„Mi-am luat privirea de la fereastră și m-am trezit din visare înapoi la realitate, unde cartea veche a mamei mele stătea nemișcată pe masă, deschisă la poemul Luceafărul. Trebuia să-l știu pe tot, toate cele 98 de strofe ale sale, dar eu știam doar 16 și era deja trecut de ora 21. Nu era timp nici de visare, nici de admirat peisajul de afară, căci mâine dacă nu voi ști măcar jumătate, voi avea destul timp să admir minunatul peisaj chiar de afară. După un mare 4 la română greu de spus dacă mi se va mai deschide ușa casei. Și-am început, așa stresată cum eram, să-l repet cu voce tare, în speranța că auzindu-mă voi putea reține mai ușor:

„Cobori în jos, luceafăr blând,
Alunecând pe-o rază,
Pătrunde-n casa și în gând
Și viața-mi luminează!”

Imediat după ce am terminat de rostit aceste versuri s-a întâmplat un lucru greu de imaginat. Felinarul stradal, la lumina căruia admiram mai devreme ninsoarea, a început să pâlpaie și lumina sa a început să se extindă mai mult și mai mult și mai mult, până când a umplut toată strada, toată camera, toată casa și peste câteva minute m-am trezit din nou în camera mea. Mă rog, camera mea e mult spus, așa presupuneam eu, căci dintre toate lucrurile pe care le aveam mai rămăseseră patul, dulapul și oglinda. Nu mai era scaunul, nici masa și bineînțeles nici cartea de poezii a lui Eminescu. Mă trezisem undeva în mijlocul camerei, mă ridic și mă uit pe fereastră, dar la fel precum lucrurile din camera mea, și clădirea din fața casei, mașinile și asfaltul străzii dispăruseră și ele. Acum era o stradă acoperită de pământ și un câmp de un verde extraordinar ce se întindea cât vedeai cu ochii.

Mă privesc în oglindă nedumerită. Aveam părul castaniu, lung, despletit peste umeri și purtam o rochie lungă de culoarea măslinelor verzi. Nici nu cred că mai are rost să adaug că toată zăpada pe care o admirasem mai devreme se transformase într-o arșiță greu de suportat.

Dau să cobor scările, dar care scări? Camera mea se afla deja în mod inexplicabil la parter. Ies din cameră și urmez coridorul lung, de un alb imaculat, în capătul căruia se vedea o ușă întredeschisă. Din spatele ușii se putea auzi clar cum cineva trecea printr-o adevărată criză existențială. Mă îndrept către ușă și o izbesc de perete, chiar în momentul în care nu credeam că pot deveni mai confuză decât eram deja, dar iată-mă stând în mijlocul ușii, lovită de un nou val și mai puternic al neînțelegerii totale. Într-adevăr, în spatele ușii cineva chiar trecea printr-o criză existențială destul de severă. Doi ochi negri încărcăți cu sclipiri de nebunie mă priveau din spatele unei mese aflate în mijlocul camerei. Acei ochi negri extrem de disperați îi aparțineau chiar poetului al cărui poem încercam eu să-l învăț mai devreme, cel mai cunoscut și apreciat poet al literaturii române, nimeni altul decât Mihai Eminescu. Un Mihai Eminescu incredibil de neinspirat, dar care nu părea absolut deloc confuz să mă vadă.

Mă îndrept spre masa lui printre rotocoalele dese de fum de țigară, ce îi umpleau camera și printre zecile de foi mototolite aruncate pe jos și ridic foaia pe care reușise să așterne câteva versuri, cărora le dau citire cu voce tare:

„A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată.
Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.”

-Știu, știu, e oribil! Sunt terminat, literalmente disperat, cred că încep să-nebunesc.

-În vreo zece ani de acum înainte vei fi deja declarat nebun și lumea se va călca, la propriu, în picioare ca să-ți cumpere poeziile, îi zic fără să mă gândesc prea mult și mă îndrept să deschid geamul pentru a putea să mai respir și eu puțin.

Nu părea nici uimit, nici deranjat de ceea ce tocmai îmi ieșise pe gură, în schimb se întreabă mai mult pe sine decât pe mine:

-Oare nu înțelegi că sunt cu adevărat distrus?

-O, ba da, te-am auzit din prima. Crede-mă, e greu de crezut și pentru mine că te-ai fi putut afla vreodată într-o asemenea ipostază, dar ai să-l scrii, 98 de strofe. Ai auzit? 98! și spunând asta cu voce tare am realizat de ce nu mai exista nici camera mea, nici drumul asfaltat din fața casei, nici poezia pe care încercam să o învăț. Poezia nu era scrisă, iar eu mă întorsesem în secolul al XIX-lea

-98 de strofe? Cum 98, când eu nu sunt în stare să scriu nici măcar 9?

-Asta depinde doar de tine. Dar văd ca nu prea pari mirat să-ți auzi viitorul și nici să mă vezi pe mine.

-Oricât de nebun ți-aș părea, sunt conștient de faptul că tu ești pur imaginația mea. Ai mai venit de multe ori, dar nu ți-ai mai adus aminte de niciuna.

-Deci va să zică, ne cunoaștem. Atunci îmi permit să-ți spun că nu sunt necesare toate cele 98 de strofe, te poți opri la jumătate sau poate chiar la mai puțin, promit să îți păstrăm memoria neatinsă, la fel ca pe a unui geniu.

-Și de ce-aș face-o? De ce m-aș opri?

-Pentru că ar trebui să ai puțină milă. Eu va trebui să le învăț pe toate și nu doar eu și cele alte câteva zeci de generații anterioare mie și cele care-mi vor urma.

-Dar tu le știi deja pe toate. De aia ai venit, de altfel. N-ai înțeles până acum? Ești pur inspirația mea. Haide, acum începe să reciți, dar rar, va trebui să scriu fiecare cuvânt pe care-l rostești.

Nu aveam pic de încredere în mine, dar l-am ascultat întocmai și am început să recit. Și am recitat, și am recitat, fără să mă mai opresc până la sfârșit. Toate cele 98. Când am terminat de vorbit nu a mai apucat să-mi spună decât un vag “Nu știu ce m-aș face fără tine...” și apoi m-am trezit, dar nu în camera mea, ci în fața clasei și în fața profesoarei de română, care aștepta să încep să-i spun ceea ce am reținut.

Și am luat-o de la capăt, fără să mă opresc, fără să mai respir, până la ultima strofă. Când în sfârșit am terminat, mi-am îndreptat atenția către fereastră și l-am văzut iarăși. Afară ninge ca-n seara trecută, iar doi ochi plini de nebunie mă priveau din spatele unor gene lungi și ondulate, dar parcă mândri, exact așa cum mă privea și prima dată când l-am întâlnit.

Bianca Andreica
clasa a XI-a MI2

*Scrieri filosofice,
istorice și
științifice*

Viața

*Pușcașu Emanuela-Irina
Clasa a X-a F*

Viață. Un cuvânt atât de simplu, format doar din cinci litere, care poate însemna atât de mult.

Cred că viața se aseamănă cu un pix. De-a lungul timpului, cerneala acestuia se împutinează, iar în viață, pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne apropiem și mai mult de un sfârșit, unul inevitabil. Un pix este utilizat zilnic și devine din ce în ce mai uzat, fiind folosit atât de des. El nu va mai avea aceleași calități ca atunci când era nou. Așa se întâmplă și cu noi. De-a lungul vremii pierdem abilitățile pe care le-am avut odată. Ne schimbăm, îmbătrânim. Factorul care influențează acest lucru este timpul. Timpul care ni se scurge printre degete. Timpul care ne transformă. Timpul pe care îl pierdem. Timpul care este cel mai mare dușman al omului.

După ce se termină pasta pixului, îl aruncăm, dar nu uităm. Nu uităm cât de mult am scris cu el, cât de mult ne-a ajutat și cât de multe calități a avut acesta. Asta e tot ce a rămas în urma lui. Exact așa este și în viață. Nu putem să fugim de moarte, dar putem lăsa ceva bun. Ceva de care cineva să își amintească, ceva special, ceva important. De aceea, trebuie să ne străduim să facem o diferență în lupta cu timpul și în așteptarea sfârșitului. Trebuie să ne agățăm de fiecare oportunitate, care, dacă dorim, poate fi și viața.

Copil să fii, noroc să ai!

Pintea Darius

clasa a IX-a MI2

Îmi e dor să mă joc în nisip ca și cum e ceva normal. Îmi e dor să strecur mâna în bolul cu bomboane și să simt o rușine în mine în timp ce le mănânc. Îmi e dor să mă bucur de baloanele de săpun care pluteau ușor în aer și care uneori aterizau pe nasul meu.

Toate niște amintiri efemere care nu mai au nicio relevanță în prezent. Merg la școală, învăț, ies cu prietenii, dorm. Parcă nu mai am timp să mă bucur de lucrurile mici, departe de toată agitația care este pretutindeni în jurul meu. Acele momente în care timpul se oprește în loc și totul îngheață pentru câteva clipe. Când viața devine simplă. Un om într-o liniște deplină.

Totuși trebuie să te trezești din această stare. Ai treabă de făcut, vorbe de spus, gesturi de arătat, zâmbete de afișat... O viață de continuat. Nu e ușor, dar nimeni nu ne-a avertizat despre asta. Trebuie noi, pe cont propriu, să ne dăm seama cum funcționează totul. Cum să trimiți un mesaj, cum să îți faci prieteni, cum să alegi pe cine să ții aproape, pe cine să îndepărtezi, să cunoști ce se întâmplă cu tine, cu emoțiile tale, cu gândurile tale. Oare de ce vreau asta? Oare de ce gândesc așa? De ce nu am aceeași opinie ca ceilalți?

Poate că toate au un motiv. Sau poate că era mai bine dacă toți rămâneam la vârsta de 9 ani?

Rivalitatea în artă în secolul al XIX-lea dintre Anglia și Franța

*Ghimiș Răzvan
clasa a XI-a MI2*

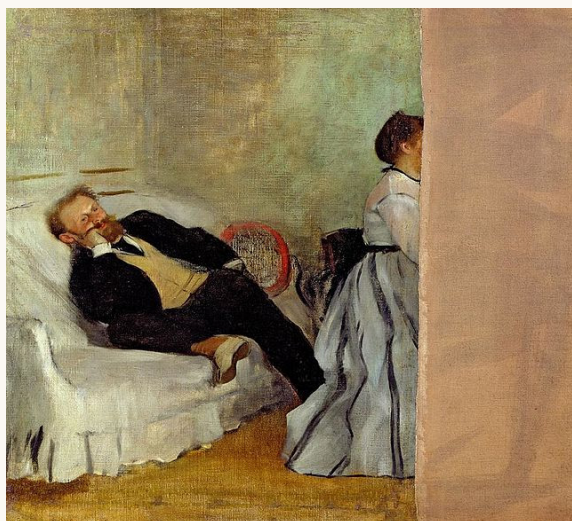
*Deschiderea podului Waterloo
John Constable
1832*

În anul 1832, Academicii englezi își terminau picturile pe zidurile Academiei Regale unde avea să fie expoziția. John Constable era pe cale să își termine magnifica pictură la care a lucrat pentru 15 ani intitulată „Deschiderea podului Waterloo”. Rivalul său, J.M.W. Turner, prezenta un alt peisaj marin de-al său numit „Helvoetsluys”, o pictură care nu se compară cu cea a lui Constable. Turner a realizat acest lucru și atunci a pus un strop de vopsea roșie pe degetul său și a pus vopseaua în mijlocul pânzei. Artiștii, intrigati de acest eveniment, îi dau atenție lui Turner, care transforma „pata” de vopsea într-o geamandură, cu propriile sale degete. „Deschiderea podului Waterloo” a devenit acum nesemnificativă pe lângă opera de artă a lui Turner.

*Helvoetsluys
J.M.W. Turner
1832*

Acesta este unul din marile exemple de rivalitate în artă, destul de des întâlnite. Cele mai multe rivalități sunt la nivel profesional (de exemplu, cea dintre Rafael și Michelangelo, Michelangelo și Da Vinci sau cea dintre Caravaggio și Baglione), unele dintre ele sunt între prieteni care reușesc să se și respecte (Freud și Bacon sau Picasso și Matisse), însă unele rivalități se extind atât la nivel personal, cât și la cel artistic. Un astfel de rivalitate este cea dintre Degas și Manet.

Édouard Manet and Mme. Manet
Edgar Degas
1868-69

Edgar Degas și Édouard Manet erau artiști contemporani și cei mai buni prieteni, întâlnindu-se în 1862 în Luvru. De-a lungul prieteniei lor, cei doi s-au inspirat și susținut unul pe celălalt. De exemplu, Manet a fost cel care l-a convins pe Degas să lase în urmă picturile istorice și să abordeze subiecte mai moderne, care mai târziu aveau să devină elementele specifice lui Degas: balerinele, femeile din clasă muncitoare, cursele de cai. Degas a început să dea persoanelor din tablouri un fel de onestitate psihologică a reprezentării. Personajele sale păreau că au emoții adevărate, pe când cele ale lui Manet se putea vedea clar că exprimă emoții false, create de cineva. În 1868, Degas îi dăruiește lui Manet un dublu portret cu acesta și soția sa Suzanne. Manet este pictat pe canapeaua din spatele soției sale într-o stare în care e fizic prezent, dar psihic absent. De asemenea, Manet a fost de-a dreptul furios de modul

în care soția sa a fost pictată așa că a luat un cuțit și a tăiat pictura. Degas a luat-o înapoi de la Manet după ce acesta a distrus-o. Se presupune că intenția sa a fost aceea de a reface pictura, însă nu a dus niciodată acest proiect la final.

Atfel, relația dintre cei doi s-a distanțat tot mai mult. În anii 1870, nu se mai înțegeau deloc, iar rivalitatea lor s-a transmis în domeniul artistic. Manet și Degas erau amândoi îndrăgostiți de Berthe Morisot (o pictoriță impresionistă), însă Degas nu a putut să o cucerească, deși el era singur. Morisot și Manet erau îndrăgostiți unul de celălalt, însă Manet trebuia să mențină onoarea familiei deja pusă sub semnul întrebării de un fiu ilegitim pe care îl avea cu soția sa de dinainte ca cei doi să fie căsătoriți, așa că acesta nu putea divorța pentru a fi împreună cu Morisot. Berthe s-a căsătorit cu fratele lui Manet ca un fel de premiu de consolare nesatisfăcător. Manet a aflat că are sifilis în 1879, iar ultimele sale picturi au fost din ce în ce mai nereușite din cauza sănătății sale care se înrătățea pe zi ce trece. Degas, însă, a devenit din ce în ce mai bun și a avut timp pentru a se perfecționa, fiindcă nu s-a căsătorit niciodată. Dacă ne uităm la „Interior”, „Familia Bellini” și „M. și doamna Edouard Manet împreună”, există indicii convingătoare ale poziției critice a lui Degas cu privire la căsătorie.

Așa cum a fost demonstrat, rivalitatea în artă duce de cele mai multe ori la transformări încete dintr-o forță negativă, într-o formă mai productivă - deși dificilă - de auto-îmbunătățire reciprocă, care, la rândul ei, duce la crearea unor picturi excepționale. Ca o rivalitate să existe între doi artiști, ei trebuie să aibă o temă comună, dar să fie diferențiați prin diferite trăsături: Turner și Constable erau amândoi pictori romantici ce reprezentau mereu în operele lor de artă peisaje din natură (Turner era cunoscut pentru peisajele sale marine și turbulente sau chiar violente, pe când Constable era cunoscut pentru peisajele din jurul casei sale, peisaje liniștite și rustice); iar Degas și Manet erau amândoi pictori impresioniști ce pictau viața modernă din secolul al XIX-lea (Manet este unul din pionierii impresionismului, însă picturile sale nu sugerează emoțiile umane precum le reprezintă Degas prin complexitatea lor psihologică, astfel reușind să scoată în evidență izolarea umană)

Bibliografie:

<https://chronicle250.com/1832>

Art on the Line: The Royal Academy Exhibitions at Somerset House, 1780-1836 de David H. Solkin

The Private Collection of Edgar Degas, Volume 1 scrisă de Ann Dumas, Gary Tinterow, Colta Ives, Susan Alyston Stein

The Art of Rivalry de Sebastian Smee

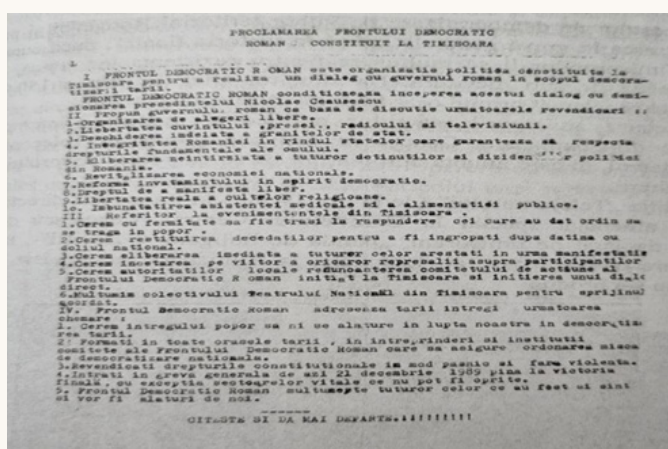
Istoria Artei: volumul I și volumul II de Marin Nicolau-Golfin

Music in the Tuileries
Édouard Manet
1862

Importanța Proclamației Frontului Democratic Român în contextul dobândirii libertății în Timișoara și în întreaga țară

Bâgu Iasmina-Mihaela
Clasa a IX-a MI1

Motto:

Azi în Timișoara, mâine-n toată țara!

Ce înseamnă libertatea într-un stat? Dar într-un județ, într-un oraș? Acesta este un subiect discutat frecvent în zilele noastre, deoarece se pune un deosebit accent pe educarea populației în scopul cunoașterii drepturilor și a responsabilităților fiecărui cetățean. Învățăm cum să respectăm aceste drepturi și cum să dovedim o atitudine potrivită în cadrul comunității în care trăim, însă ne oprim vreodată să apreciem cu adevărat eforturile depuse pentru a se ajunge în acest punct, îndeosebi în perioada rememorării Revoluției din 1989?

Ca tineri ce nu am trăit în perioada în care s-a produs începând din Timișoara acea drastică metamorfozare a întregii țări, consider că este necesar să conștientizăm importanța Revoluției, amploarea și impactul acesteia, concentrându-ne în mod special asupra celei dintâi Proclamații, cea a Frontului Democratic Român, ce reprezintă primul document al mișcării revoluționare. Cu toții am auzit povești tulburătoare: fie de la rudele sau cunoștințele noastre (care poartă în amintire povara acelor clipe), fie din mass-media. Poate că nu am acordat atenția cuvenită solicitărilor făcute de demonstranți, cu precădere prin acel document redactat în noaptea de 20-21 decembrie 1989, citit manifestanților din Piața Operei în 21 decembrie 1989. Însă cererile lor au devenit realități de care cu toții ne bucurăm din plin în prezent.

Contextualizând atmosfera socială, politică și economică în care a luat ființă începutul schimbărilor, cel mai clar se distinge controlul deplin pe care îl deținea statul. Un astfel de mediu este de neimaginat în ziua de azi, fiindcă ne considerăm îndreptățiți să dăm glas tuturor impresiilor, gândurilor și opiniilor noastre. De altfel, dreptul la exprimarea liberă a opiniei este fundamental în societatea noastră de azi, reprezentând cheia comunicării pe toate planurile. În acele vremuri, însă, se foloseau toate tipurile de metode pentru suprimarea oricărei forme de protest împotriva statului și a regimului de conducere.

Începând cu solidaritatea timișorenilor cu pastorul László Tőkés și cu revolta enoriașilor săi și a celorlalți cetățeni, în Timișoara tensiunile sociale s-au amplificat, atingând cote maxime. Între 16 și 20 decembrie, populația orașului, înarmată doar cu puternica dorință de a răsturna regimul comunist, s-a luptat cu „unul dintre cele mai puternice și mai dure sisteme represive din lume”. La început, părea că au biruit Miliția, Securitatea, Armata și trupele de activiști ai partidului, care au deschis focul asupra mulțimii.

După atrocitățile petrecute în oraș, arestarea, maltratarea, masacrarea locuitorilor, selecționarea și incinerarea cadavrelor (în cadrul operațiunii „Trandafirul”), s-a declanșat greva generală. Miercuri, în 20 decembrie, manifestanții, purtând eșarfe negre și drapele cu stema decupată, s-au strâns la Catedrală, unde au rostit în cor „Tatăl nostru”, după care s-a deplasat către Operă sau către Comitetul Județean de Partid.

Constituirea Frontului Democratic Român a fost anunțată public de la balconul Operei. Liderii – Lorin Fortuna, Claudiu Iordache și Petre Petrișor – au formulat câteva idei fundamentale ce întruchipau cererile timișorenilor. Comitetul revoluționar înființat de aceștia a coordonat mulțimea de protestatari și a redactat Proclamația menită să democratizeze România. Au existat două variante ale acesteia: una „radicală și concentrată”, citită la Comitetul Județean, iar cealaltă, mai moderată, prezentată mulțimii din fața Operei.

Declarația-program însuma solicitări care par pentru noi aspecte banale din viața cotidiană. Între punctele esențiale se numărau: organizarea de alegeri libere; libertatea cuvântului, presei, radioului și a televiziunii, a tuturor cultelor religioase; o suită de reforme (în economie, agricultură, învățământ); satisfacerea necesităților alimentare ale întregului popor; asigurarea unei asistențe medicale adecvate și integrarea României în rândul statelor care garantează și respectă drepturile fundamentale ale omului. Regăsim, așadar, drepturi cu care suntem familiarizați, care ne sunt prezentate încă de la o vârstă fragedă și despre care învățăm, respectându-le pe tot parcursul vieții. Deși am ascultat istorisiri ale oamenilor privați de toate acestea, ni se pare greu să realizăm faptul că ei chiar au trăit în asemenea condiții, fiind nevoiți să păstreze tăcerea și să stea ore întregi la coadă pentru alimente. Putem, oare, să empatizăm cu ei și să le admirăm strășnicia cu care au luptat pentru aceste drepturi?

Frontul Democratic Român dorea, de asemenea, formarea unor comitete care să asigure inițierea procesului de democratizare pe întreg teritoriul țării, propunând tuturor românilor să intre în grevă generală „până la victoria finală”. Timișorenii au dat dovadă de o rezistență eroică, „aptă să salveze națiunea română de sub dictatură”. La finalul zilei de 20 decembrie, în fața a 150 de mii de oameni, orașul Timișoara a fost proclamat ca fiind „primul oraș liber” de către demonstranți.

În ciuda faptului că demisia lui Nicolae Ceaușescu, cerută cu insistență și așteptată cu nerăbdare în acea seară nu s-a produs, Revoluția s-a extins, căpătând amploare în alte orașe, în special în București. Regimul comunist a fost înlăturat, iar România a pășit pe drumul democrației. Ca urmare, în mai 1990 au fost organizate primele alegeri libere, iar în 1991 a fost adoptată o nouă Constituție, în care au fost prevăzute drepturi și libertăți cetățenești, ce se regăsesc în Proclamația Frontului Democratic Român.

De atunci, România a cunoscut o importantă evoluție, aderând la NATO în 2004 și la Uniunea Europeană în 2007. Au fost și sunt promovate în continuare, drepturile cetățenilor, aceștia având acces și la nenumărate oportunități care fuseseră îngrădite în regimul comunist. Cu alte cuvinte, viața, așa cum o cunosc românii astăzi, nu ar fi fost posibilă fără curajul timișorenilor de a face acel prim pas – de a declanșa mișcarea de protest împotriva regimului comunist și, totodată, de a adopta o Proclamație cu cerințe și obiective atât de clare. De aceea, noi, ca urmași ai celor care au luptat pentru binele societății, ca beneficiari ai schimbărilor pozitive din societatea românească, suntem datori să cunoaștem și să păstrăm în memorie faptele lor, să onorăm curajul și sacrificiul lor.

Bibliografie:

1989 pe înțelesul celor tineri, Prof. Dr. Adrian Kali – Editura de Vest, Timișoara 2020

Memorialul Revoluției 16-22 Decembrie 1989, Centrul Național de Documentare, Cercetare și Informare Publică despre Revoluția din Decembrie 1989 – Nr.1(6)/2010

Panică la Cotroceni, Geogre Șerban – Asociația „Memorialul Revoluției 16-22 Decembrie 1989 Timișoara”, 2010

Determinismul Geografic

Geografia ne influențează societatea, sau cultura noastră influențează modul în care vedem noi mediul înconjurător?

*Ghimiș Răzvan
clasa a XI-a MI2*

Dacă ne uităm la granițele Andorrei cu ale Franței, ale Spaniei cu Franța sau ale Iranului cu Irakul, putem observa o anumită trăsătură definitorie: toate acestea sunt despărțite de către lanțuri muntoase.

Munții au fost mereu văzuți ca despărțitor între popoare și națiuni. Munții sunt bariere perfecte și cauza neinteracționării unor popoare între ele. Aceștia au servit, de asemenea, ca loc de refugiu pentru anumite culturi care doreau să scape de influența altora mai noi și mai mari.

Însă acest lucru nu se aplică peste tot. În America de Sud, cea mai mare civilizație pre-columbiană, incașii, au un mod diferit de a vedea munții. În munți, ei și-au construit cele mai mari așezări (Machu Picchu, de exemplu), iar persoanele care căutau refugiu mergeau în jungle sau pe coaste. În America de Sud, puține civilizații s-au dezvoltat în valea unor râuri cum s-a întâmplat cel mai des în spațiul Euro-Asiatic. Cele mai multe au fost construite în locații considerate ostile de către persoanele din Europa și Asia.

Astfel, putem veni și cu întrebarea din titlu. Care este factorul mai important și mai decisiv: este geografia sau cum noi, prin cultura și societatea noastră, percepem și interacționăm cu geografia? Acest articol nu este scris cu scopul de a specifica care este răspunsul corect, fiindcă cel mai probabil nu este unul, ci totul ar depinde de alți factori.

rezultând ca determiniștii geografici să susțină că blocada otomană este datorată geografiei Anatoliei, care le-a permis să o facă. Criticii contestă și sugerează că preluarea instituțiilor romane de guvernare și cucerirea Constantinopolului sunt datorate blocadei și tot așa ajungând la dezbaterea cu oul și găina: care a fost primul?

Un alt exemplu foarte bun ar fi oceanele. Până în secolul al XV-lea, nu exista nicio națiune exploratoare care să știe să navigheze în largul oceanelor, ci se naviga de-a lungul coastei, cu multe opriri pe aceasta. Lucrurile s-au schimbat când portughezii au inventat caravela și busola, urmând să schimbe complet modul în care noi interacționăm cu oceanele. Unii oameni (cei ce susțin determinismul geografic) spun că pe oceanul Atlantic al portughezilor, coasta i-a făcut pe aceștia să fie marii navigatori, pe când alții (cei care îi critică) vor susține ideea că tehnologia avansată, cât și vechile hărți arabe traduse în portugheză i-au determinat pe aceștia. Și apoi, determiniștii geografici vor spune că ieșirea la ocean le-a permis dezvoltarea acestei tehnologii, criticii lui urmând să scoată în evidență blocada otomană asupra comerțului din Europa, care a făcut posibilă dorința portughezilor să găsească o nouă cale de a face comerț,

Desigur, există și alte cauze, precum ecologia. Jared Diamond, autorul cărții „Guns, Germs, and Steel: The Fates of Human Societies” susține că ecologia, și anume accesul la animale care pot fi domesticate, cât și la plante diverse, a fost la baza creării societăților în semiluna fertilă, stabilindu-se mai repede și formând structuri sociale mai complexe decât oamenii din alte zone. Însă acest lucru nu s-a aplicat peste tot, fiindcă în America de Sud incașii și aztecii erau mult mai prosperi decât spaniolii care i-au cucerit. Prin cartea lui Diamond, am putea deduce că în teritoriile sud-americeane cucerite, prosperitatea ar continua, mai ales din cauza tehnologiilor aduse din Europa, însă opusul s-a întâmplat: Regiunilor din America Latină le-a luat mai mult timp să adopte tehnologia modernă, economia modernă și instituțiile politice moderne. Astfel, țările latine au devenit mult mai sărace.

Revenind la munți, putem observa foarte bine unul dintre motivele pentru care cultura a influențat societatea și statul de astăzi, și nu geografia. Chiar dacă Elveția și Liban au o geografie plină de munți, care au servit ca loc de refugiu pentru societățile aflate în minoritate etnică și religioasă, ei și-au creat noi comunități. În plus, geografia Libanului are chiar o parte mai bună, și anume coasta la Marea Mediterană. Însă, chiar și cu toate aceste asemănări, cele două state sunt complet diferite, Elveția fiind unul dintre cele mai bune state funcționale din lume, pe când Liban este printre cele mai disfuncționale. Astfel, singurul lucru care le poate diferenția nu este geografia, ci societatea.

Bibliografie:

Guns, Germs, and Steel: The Fates of Human Societies de Jared Diamond

Why Nations Fail: The Origins of Power, Prosperity, and Poverty de Daron Acemoglu, James A. Robinson

The Revenge of Geography de Robert D. Kaplan

În concluzie, chiar dacă determinismul geografic pare a fi cel mai evident factor în crearea societăților moderne, nu este doar el de vină. Societatea a jucat și încă joacă un rol important în modul în care noi vedem mediul înconjurător, și de aceea persoane din state diferite tind să vadă lucrurile în mod diferit. Nu există un răspuns clar pentru care din ele a influențat un anumit răspuns, de cele mai multe ori ajungându-se la o dezbatere fără final.

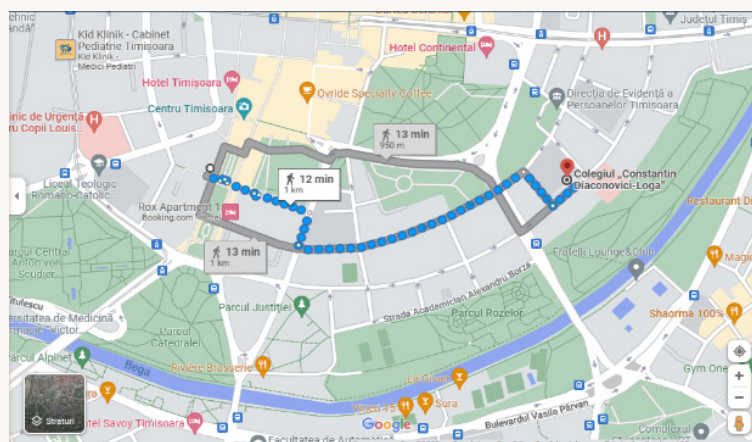
GeoMate... pe coordonate!

Alexandru Lascu
clasa a V-a B
prof. Gizela Fuioagă

1. Un logan se îndreaptă spre unitatea de învățământ „Constantin Diaconovici Loga” din localitatea Timișoara.

Să se calculeze la ce oră ajunge elevul la școală, știind următoarele:

- fusul orar al României este GMT + 2;
- la Londra este ora 5.30 AM, atunci când elevul pleacă spre școală;
- alege traseul cel mai scurt cu ajutorul aplicației Google Maps, conform hărții (atașată în imaginea de mai jos, preluată de pe site-ul: <https://www.google.com/maps>).

2. Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” este prima unitate școlară românească înființată în vestul țării. Vă provoc să aflați în ce an a fost înființată școala noastră, pornind de la următoarele indicii:

- prima cifră este cel mai mic număr natural nenul;
- cifra sutelor reprezintă o sutime din numărul 900;
- ultimele două cifre reprezintă cel mai mare divizor propriu al numărului 38.

Pierre de Fermat în contextul olimpiadelor

*Spineanu Rareș-Constantin
Clasa a XI-a MI2*

Pierre de Fermat (n. 1607, Beaumont-de-Lomagne, Midi-Pirinei, Franța – d. 12 ianuarie 1665, Castres, Midi-Pirinei, Franța) a fost un avocat, funcționar public și matematician francez, cunoscut pentru contribuțiile sale vaste în diferite domenii ale matematicii, precursor al calculului diferențial, al geometriei analitice și al calculului probabilităților. Fermat este considerat de unii autori „părinte” al calculului diferențial și al teoriei numerelor.

S-a născut în orașul Beaumont-de-Lomagne din Occitania. Tatăl său, Dominic Fermat, era un bogat negustor de piei și consilier al orașului Beaumont-de-Lomagne. Copilăria și-a petrecut-o în orașul natal. Sub presiunea familiei, Fermat s-a îndreptat spre o carieră în administrația civilă. Pasiunea lui Fermat pentru matematică l-a condus la studii și cercetări care au prefigurat calculul probabilităților și teoria numerelor. La aceasta l-a stimulat și contactul cu René Descartes, al cărui admirator sincer era. Viața sa arată că cercetarea matematică poate avea loc numai prin satisfacțiile intrinseci, fără motivații exterioare precum realizarea unor lucruri de utilitate practică. În 1652 a fost afectat de o formă a ciumei, care bântuia Europa acelor ani

Lumea Olimpiadelor

În secțiunea olimpiadelor de matematică, Fermat este cunoscut pentru teoremele sale care îi ajută pe elevi să iasă din foarte multe încurcături. Ele sunt predominante mai ales în domeniul Teoriei Numerelor, adică tipurile de probleme care se ocupă cu divizibilitatea.

Mica Teoremă a lui Fermat

Enunț: Fie p un număr prim și a un număr natural astfel încât p nu îl divide pe a . Atunci $p \mid ap-1 - 1$.

Fermat a afirmat pentru prima dată teorema într-o scrisoare din 18 octombrie 1640, către prietenul și confidentul său Frénicle de Bessy. Euler a furnizat prima demonstrație publicată în 1736, într-o lucrare intitulată „Theorematum Quorundam ad Numeros Primos Spectantium Demonstratio”, dar Leibniz a dat practic aceeași dovadă într-un manuscris nepublicat dinainte de 1683. Teorema se numește „Mica Teoremă”, din cauza celeilalte teoreme a lui cu care este comparată.

Bibliografie

<https://en.wikipedia.org/wiki/Fermat>

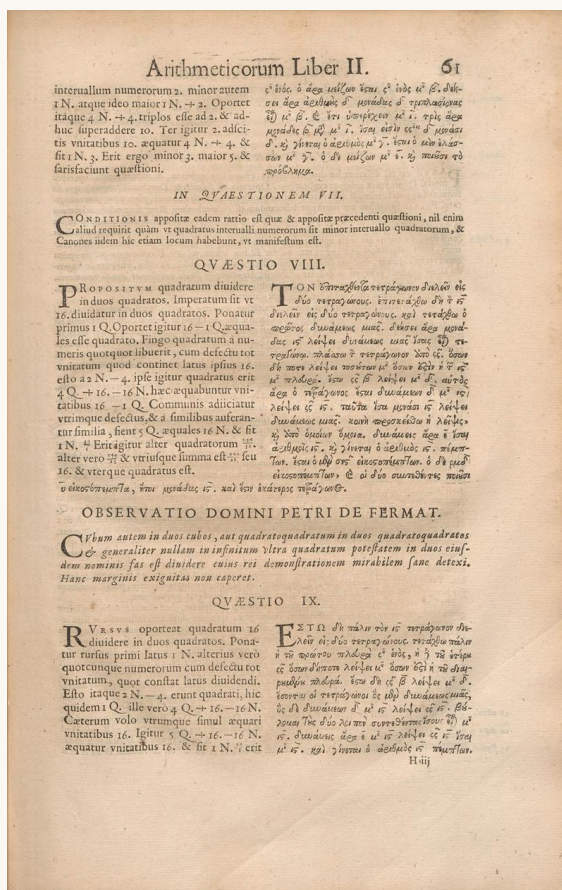
Ultima Teoremă a lui Fermat

Enunț : Fie $n \geq 2$ un număr natural. Atunci ecuația $x^n + y^n = z^n$ nu are soluții întregi. Afirmatia a fost formulată pentru prima dată ca teoremă de Pierre de Fermat în jurul anului 1637, pe marginea unei copii a Arithmetica. Fermat a adăugat că avea o dovadă prea mare pentru a se încadra în marjă. Deși alte afirmații susținute de Fermat fără dovezi au fost ulterior dovedite de alții și creditate ca teoreme ale lui Fermat, Ultima Teoremă a lui Fermat nu putea fi demonstrată, ceea ce a condus la îndoiala că Fermat a avut vreodată o demonstrație corectă. În consecință, teorema a devenit cunoscută mai degrabă ca o conjectură decât ca o teoremă. După 358 de ani de efort din partea matematicienilor, prima demonstrație de succes a fost lansată în 1994 de Andrew Wiles și publicată oficial în 1995. Este printre cele mai notabile teoreme din istoria matematicii și înainte de demonstrarea sa a fost în Cartea Recordurilor Guinness ca cea mai dificilă problemă matematică, în parte pentru că teorema are cel mai mare număr de dovezi nereușite.

Alte teoreme

Pe lângă cele două teoreme celebre, în domeniul olimpiadelor mai sunt cunoscute și alte teoreme care nu aparțin teoriei numerelor. Dintre acestea, cea mai cunoscută este chiar învățată de elevii de clasa a XI-a la școală la orele de analiză matematică!

Enunț: Fie $f : I \rightarrow \mathbb{R}$ o funcție derivabilă în punctul x_0 , interior intervalului I . Dacă x_0 este punct de extrem al funcției f , atunci $f'(x) = 0$

*Proiectele și
activitățile noastre
extrașcolare*

Lara Păuna
clasa a X-a SN2

**CONNECT
THROUGH
CULTURALITY**

*Mrejea Viviana
clasa a XI-a MI2*

*Profesori coordonatori:
Samfirescu Isabela
Sebestyen Anca*

În perioada 07.12.2022-18.12.2022, însoțiți de doamnele profesor Isabela Samfirescu și Anca Sebestyen am participat împreună cu un grup de tineri elevi din Slovacia la proiectul Erasmus+ „Connect Through Culturality”, în comuna Băgaciu, la pensiunea Sachsenhof. Întreg proiectul a fost foarte bine organizat și programul era făcut astfel încât să avem timp suficient și să învățăm, dar și să petrecem timp unii cu alții și să ne distrăm. Ne începeam ziua la ora 8:30 dimineța și în total aveam 4 sesiuni de activități, prima începând la ora 10. De-a lungul zilei aveam pauze pentru ceai, cafea și gustări, iar toate mesele erau asigurate de către organizatori. Au fost foarte primitivi și călduroși și au încercat să ne facă șederea acolo cât mai plăcută. Fiecare cameră avea bucatărie și baie proprie, iar gazdele au avut grijă să nu ne lipsească nimic.

Am avut sesiuni interculturale în care fiecare dintre elevii și profesorii din cele două țări au adus mâncare și băuturi specifice zonelor din care provin, au făcut prezentări despre tradițiile și obiceiurile din culturile fiecăreia. În seara interculturală a României am pregătit un număr de dansuri populare și i-am invitat pe slovaci alături de noi în horă. Deși provenim din fundaluri culturale diferite și nu vorbim aceeași limbă, am reușit să ne cunoaștem și să formăm legături de lungă durată. Atât în timpul liber,

cât și prin intermediul jocurilor organizate de facilitatorul sesiunilor, ne-am cunoscut și am învățat lucruri noi unii despre alții. Am

avut de făcut proiecte, provocări pe moment și activități care ne îndemneau să ne folosim abilitățile fizice din plin. Spre exemplu, într-unul dintre exerciții am fost împărțiți în echipe de câte 8, am fost legați la ochi, iar unul dintre noi trebuia să ghideze întreaga echipă prin semne non-verbale. A fost o activitate care ne-a scos din zona de confort și ne-a făcut să ne încredem unii în alții, precum și să venim cu idei noi de a vorbi și de a comunica între noi. În una dintre zile am fost în orașul Sibiu, unde fiecare echipă a primit 1 leu și a trebuit să facă mai multe schimburi cu diferiți oameni pe care îi întâlneau și să ajungem la un obiect mai valoros decât suma inițială. Multe echipe s-au descurcat foarte bine și au negociat cu vânzătorii de la căsuțele de la Târgul de Crăciun din centru, dezvoltându-și abilitățile de antreprenori.

În fiecare seară de la ora 9:00 aveam o întâlnire neoficială în care organizam două activități principale, și anume „Secret Friend” și „Gossip Box”. La prima dintre ele primeam, prin extragere la sorti, un bilețel cu numele unei persoane care ne era prietenul secret și în fiecare seară îi lăsam prietenului secret într-o cutie un mic cadou (putea fi ceva dulce, spre exemplu), iar noi, la rândul nostru, primeam un cadou de la cei care ne au pe noi ca prieten secret. A doua activitate, așa cum îi spune numele, consta în introducerea unui bilețel anonim într-o cutie special amenajată, care să conțină o bârfă sau un mesaj pe care vrei să îl transmiți unei persoane, dar nu ai curaj în persoană. Unele dintre cele mai frumoase amintiri mi le-am făcut în acest proiect și nu voi uita serile în care stăteam și ne jucam, ascultam muzică și ne bucuram de prezența celorlalți, fără să ținem cont de diferențe sau de trecut. Fiecare a împărtășit o parte din esența firii lor cu restul și a învățat lecții de viață valoroase. Am învățat să lucrăm în echipe, să găsim soluții rapide și să ne bazăm unii pe alții în situații tensionate.

Pe parcursul anilor de liceu la Loga, am înțeles că elevii acestei școli sunt plini de inițiative și dorințe care ar putea schimba societatea în bine, iar în acest proiect Erasmus+ fiecare dintre participanți a avut la un moment dat ocazia să se afirme și să își pună în aplicare ideile. Atât organizatorii cât și participanții sunt persoane deosebite de la care am avut multe de învățat și care o să ne rămână în gândurile și sufletele noastre ca o amintire frumoasă.

Clasa a X-a MI1:

- Inoveanu Mario
- Marin Damian
- Sârbu Timeea

Clasa a X-a SN2:

- Prihor Maria
- Rece Mălina

Clasa a X-a MI2:

- Albu Lara
- Bozeșan Ayan
- Burlică Andrei
- Diaconescu Diana
- Goleanu Alessia
- Grosu Tudor
- Ionescu Teodora
- Jurcan Raul

Clasa a XI-a MI2:

- Ghimiș Răzvan
- Mrejea Viviana

Clasa a X-a SN1:

- Ciobotaru Cristina
- Dragavei Silvana
- Dulea Iuliana
- Cora Mara

Clasa a XII-a MI1:

- Franț Nadia

BURSELE FLEX

*Vermeșan Ioana
clasa a IX-a MI2*

Majoritatea elevilor au auzit de bursele de merit sau cele de performanță, dar în România există și alte tipuri de burse, numite FLEX, care sunt unele diferite de cele cu care sunt obișnuiți elevii.

Mai exact, aceste burse îți oferă posibilitatea de a merge timp de un an în schimb de experiență în SUA. Sună interesant, nu-i așa? Însă pentru a ajunge în acel punct trebuie să treci anumite probe impuse. Procesul de selecție constă în trei runde. Prima dintre ele este să răspunzi la trei întrebări de tip eseu. Cea de-a doua este participarea la un test online de limbă engleză. La aceste două probe poate participa orice elev care se află în clasele a IX-a, a X-a și a XI-a. Înainte de cea de a treia rundă se va face o primă selecție în care se vor alege semifinaliștii, care vor participa și la cea de-a treia rundă. Aceasta constă într-un interviu, încă trei întrebări de tip eseu, un test complet de limbă engleză și o aplicație online care va trebui să fie completată individual de către fiecare elev. La final, elevii care au reușit să atingă toate standardele cerute de cei din comisie vor fi trecuți pe lista finală a celor care își vor îndeplini visul de a pleca în SUA. Examinatorii sunt de origine americană, iar examinările se vor face exclusiv în limba engleză.

Cei care vor reuși să beneficieze de aceste burse vor fi găzduiți timp de un an de o familie americană, aleasă cu grijă de cei din comisii. Cu ajutorul acestor burse poți să ai parte pe deplin de experiența trăită de liceenii din filme sau seriale, cunoscând oameni noi și experimentând lucruri noi care vă vor ajuta cu siguranță în viitor.

În medie, în anii precedenți, câte un elev din școala noastră a reușit să primească această bursă, însă în ultimii ani, bursierii Flex nu au putut să se bucure de ea fiind împiedicați de pandemia care a lovit toată lumea. Vă încurajez să aplicați pentru aceste burse, deoarece puteți câștiga experiență pentru viitor, prinzând încredere pentru viitoare sarcini asemănătoare. Chiar dacă nu veți reuși să obțineți această bursă nu fiți descurajați, deoarece este o încercare care cred că vă va oferi mai multă încredere la viitoarele concursuri la care veți participa, probele susținute fiind cu un grad de complexitate ridicat.

Pe scurt, dacă doriți să vă depășiți limitele și să mergeți timp de un an în schimb de experiență în SUA, aplicați pentru această bursă fără temeri, deoarece sunt sigură că nu veți avea nimic de pierdut.

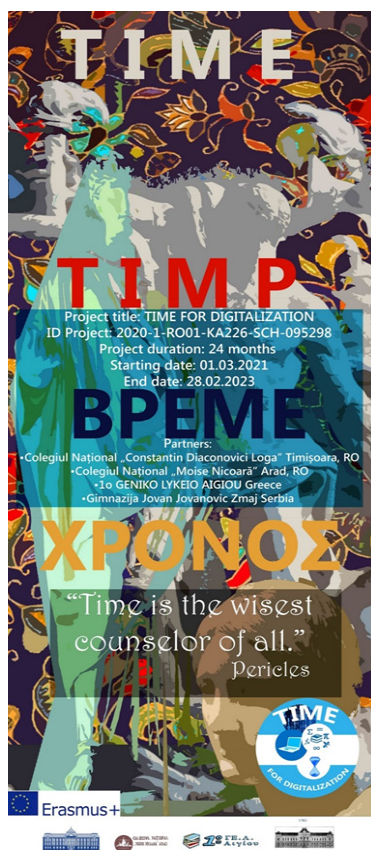
Prof. Spineanu Claudia-Ileana

ID proiect: 2020-1-RO01-KA226-SCH-095298

Durata proiectului: 24 de luni

Perioada de implementare a proiectului: 01.03.2021- 28.02.2023

Școala coordonatoare: Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” Timișoara

Școli partenere:

- Colegiul Național „Moise Nicoară” Arad, România
- 1o GENIKO LYKEIO AIGIOU, Grecia
- Gimnazija Jovan Jovanovic Zmaj, Serbia

Numărul de elevi implicați din cele patru școli partenere: aproximativ 400

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” a desfășurat cu succes un proiect cofinanțat prin ERASMUS+ pe o temă care a preocupat deopotrivă scriitori, filosofi, oameni de știință și artiști de toate felurile: TIMPUL. În parteneriat cu trei școli (una din România, una din Grecia și una din Serbia), peste 400 de elevi implicați au creat resurse educaționale deschise pe tema timpului reflectat în literatură, în artă, în matematică, în filosofie, în robotică, în științe, în stem și în istorie. Aceste resurse au fost prezentate în întâlniri online ale elevilor și supuse unor dezbateri interesante, care au generat idei valoroase. Toate resursele educaționale deschise create (peste 65) sunt organizate într-o bibliotecă digitală, putând fi accesate, în limba engleză și în limbile partenerilor de oricine este interesat cu privire la această temă provocatoare.

În data de 27.02.2023 școala noastră a organizat o activitate de diseminare a proiectului, la care au participat elevi ce au putut afla informații importante despre activitățile desfășurate în cadrul proiectului. Și activitatea de diseminare a fost un succes.

Obiectivele proiectului:

- Dezvoltarea abilităților de predare online pentru 24 de cadre didactice prin participarea la un training certificat în metode digitale de educație;
- Dezvoltarea competenței digitale a 24 de cadre didactice (competență-cheie conform standardelor europene) prin crearea de materiale originale și scenarii didactice pe tema „TIMP”, pe parcursul a 24 de luni;
- Dezvoltarea competențelor digitale și a viziunii transcurriculare pentru 400 de studenți prin implicarea în activități internaționale atractive;
- Construirea unei biblioteci digitale cu resurse educaționale deschise, pe baza experiențelor dezvoltate din colaborarea celor 4 școli partenere, axată pe predarea interdisciplinară a conceptului „TIMP”.

Loga Football Cup

Perioada desfășurării:

01.11-15.11 2022

Loga Football Cup este primul campionat sportiv organizat în totalitate de elevi. Coordonată de domnul profesor Domolki Ladislau, aceasta este prima ediție dintr-o serie de competiții sportive care își doresc creșterea importanței sportului în rândul elevilor și a factorilor decizionali din școală. Prima ediție s-a bucurat de un succes nemaivăzut, adunând un cumul de 140 de jucători, 15 echipe, și peste 1000 de urmăritori pe tot parcursul campionatului, finala fiind urmărită de aproape 600 de persoane.

Organizarea acestui campionat a fost anevoioasă, apărând numeroase obstacole pe parcursul acesteia. Totuși, impedimentelor din culise nu le-a fost permis să afecteze calitatea competiției sau experiența participanților, feedback-ul din partea acestora fiind unul foarte pozitiv. Toate acestea nu ar fi fost posibile fără implicarea neprețuită a echipei organizatorice, formate din biroul executiv al CȘE și dintr-un grup de elevi implicați, entuziasmați și fotbaliști. Aceștia sunt: Luca Sbârcea, Marc Miskolczi, Victor Brânzei, David Stoica și Andrei Cădăriu.

În faza grupelor, la liceu am avut 2 grupe a câte 3 echipe și 2 grupe a câte 2 echipe. Campionatul a fost organizat în așa fel încât fiecare echipă să joace de minimum 2 ori, indiferent de rezultatul meciurilor jucate. Astfel, după faza eliminatorie, primele două echipe din fiecare grupă trec în etapa următoare. Într-un final am jucat finala mică, locul al III-a fiind ocupat de echipa „FCSB”, iar în urma finalei am determinat echipa de pe locul 2: „Hala Madrid” și câștigătoarea cupei: „12MI1+SN1”.

În urma campionatului, clubul de fotbal și-a reînceput activitatea. Recent am urmărit împreună campionatul mondial de fotbal, acesta atingându-și scopul de a uni entuziaștii fotbalului din școală.

Pe viitor, vom avea meciurile demonstrative de miuța, ediția a doua din Loga Football Cup, primele ediții din campionatele sporturilor anterior menționate, precum și multe evenimente de conștientizare asupra importanței mișcării și activității fizice, într-un mod distractiv și plăcut!

Ce urmează?

Cu toate că rezultatele campionatului au întrecut așteptările tuturor, aceasta este doar prima ediție, urmând să aibă loc activități mult mai ample

De altfel, s-au deschis înscrierile pentru echipele organizatoare ale viitoarelor ediții, nu doar ale campionatului de fotbal, ci ale altor sporturi, precum: baschet, volei, handbal, rugby, șah, ping pong și esports. Echipele organizatoare au adunat în total 50 de elevi care doresc să ajute școala, devenind organizatori.

EduPlant

Data desfășurării:

01.03.2023

Ce este EduPlant?

O activitate de împădurire desfășurată de elevi și cadre didactice din 8 licee partenere (Colegiul Național „C.D. Loga”, Liceul Teoretic „Bartok Bela”, Colegiul Național Bănățean, Liceul Energetic „Ferdinand I”, Colegiul Național „Ana Aslan”, Colegiul Pedagogic „Carmen Sylva”, Liceul de Arte „Ion Vidu”, Colegiul Economic „F.S. Nitti”) ce a avut loc în data de miercuri, 01.03.2023 și în cadrul căreia s-au plantat peste 2.300 de puieți de salcâm și stejar.

EduPlant a fost de-a dreptul un mini festival,

având pe lângă activitatea de plantare și muzică, mâncare și workshop-uri cu invitați din domeniul ecologiei. Evenimentul le-a oferit tinerilor implicați ocazia de a se cunoaște între ei și de a forma prietenii de durată și prin cadrul concertelor ținute de tinerii artiști: Sofia Lupu, Alexandru Oniță, Diana Ivan și trupa Sleepin' Insomnia. Aceste concerte nu ar fi fost posibile fără ajutorul indispensabil al celor de la FITT (Fundatia Județeană pentru Tineret Timiș) care au pus la dispoziție scena, echipamentul de sonorizare și expertiza lor în domeniu.

Ce ne face diferiți?

EduPlant este de departe cel mai ambițios proiect de împădurire realizat de elevi. Dar, de ce să faci ceva bine sau decent când poți realiza ceva extraordinar? Nu voiam să ne oprim doar la plantat copaci. Mereu ne-am întrebat cum putem învăța copiii cât mai multe, totodată menținând atmosfera plăcută și distractivă, cum putem să facem evenimentul cât mai memorabil și atractiv pentru elevi. Credem că e foarte important ca tinerii să asocieze implicarea civică și voluntariatul cu ceva distractiv și plăcut. În plus, sunt foarte puține evenimente școlare care au ca scop intercunoașterea elevilor. Adevărul este că tinerii nu își prea cunosc colegii de la alte școli pentru că nu li se oferă șansa să o facă. Sistemul educațional este mult prea focusat pe partea teoretică a lucrurilor și nu pe partea socială, comunitară, când de cele mai multe ori, cel mai mult avem de învățat unii de la alții. Chiar dacă nu suntem la aceeași școală, suntem în același oraș, suntem în aceeași țară și suntem în aceeași lume, iar societatea ar avea de beneficiat dacă tinerii cu idei noi și pasiuni din cele mai diverse ar începe să se implice împreună și să aducă schimbarea. Noi, cel puțin, suntem convinși că în urma acestui eveniment s-au format astfel de conexiuni, iar dacă nu, tot ce rămâne de făcut e să-l mai organizăm și la anul.

Cum a fost să organizăm acest proiect?

Adevărul e că a fost un drum anevoios. Nici unul dintre noi nu știa care sunt procedurile în organizarea unui astfel de proiect. Mulți nu ne-au luat în serios văzând cât suntem de tineri și câte ne propunem să facem. Pentru fiecare persoană care ne-a lăudat, sunt 10 care ne-au spus că ce facem nu are rost sau că nu o să meargă bine. Dar important e că nu ne-am demoralizat, că am avut încredere în noi și în visul pe care l-am împărtășit: EduPlant.

Totuși, au fost și multe părți bune, majoritatea. Pe tot parcursul organizării, am avut alături o comunitate întreagă ce ne-a ajutat în implementarea acestui proiect. Vorbim aici de voluntari, de ONG-uri

precum Plantăm Fapte Bune sau FITT, de instituții precum Primăria și Casa de Cultură și nu în ultimul rând, de sponsori, precum cei de la Captain Bean, care ne-au stat alături de la primul proiect până la ultimul. Lor le datorăm succesul acestui eveniment, iar ce s-a întâmplat miercuri este un exemplu perfect de ce lucruri frumoase se pot realiza în momentul în care oamenii ce vor o schimbare, se ajută unii pe alții și își pun forțele la comun.

Nu în ultimul rând, mulțumiri sunt datorate și echipei organizatorice a acestui proiect: Alexia Covaci, Emilia Hârceagă, Simone Fioratti și Dan Ștefan.

Lara Păuna
clasa a X-a SN2

*De vorbă în
spirit logan...*

Interviu realizat de

Prihor Crainic Maria Valeria
clasa a X-a SN2

Cora Mara Andreea
clasa a X-a SN1

Unul dintre cei mai cunoscuți muzicieni timișoreni din ziua de azi și membru a mai multor trupe consacrate pe care le ascultăm la majoritatea festivalurilor care se organizează în cadrul orașului nostru a călcat cândva zilnic pragul școlii noastre. El este Horvath Octavian-Nicolae, pe care probabil îl recunoaștem cu toții sub numele de scenă: „Vita”. Este un artist vocal de mare valoare în partea de vest a României și nu numai, fiind membru fondator al unor trupe precum Implant Pentru Refuz sau Blazzaj. Fiind fost elev al liceului nostru și având în vedere realizările sale pe plan profesional, am decis să îi punem câteva întrebări legate atât de cariera sa, cât și de experiența lui ca „logan” al anilor ‘90.

Ne puteți descrie puțin copilăria, punând accent pe locul unde ați crescut și activitățile pe care le întreprindeați?

Am avut o copilărie foarte faină. Am copilărit în Periam, o comună de aici, de aproape, pe vremea în care gadget-urile ți le făceai singur: o arbaletă, o praștie, o minge. Cred că doar undeva într-o arie de patru cartiere, să zicem, cineva avea o minge de piele de fotbal și pe aia o scotea duminica doar dacă îl lăsa maica-sa.

Dacă v-ați putea descrie copilăria într-un cuvânt, care ar fi acela?

Libertate!

Când a apărut pasiunea pentru muzică? A fost dezvoltată pe parcurs sau dobândită încă din perioada copilăriei?

Nu neapărat din perioada copilăriei. Adică ascultam muzică, dar nu m-am gândit niciodată că voi cânta. Revoluția m-a prins la Loga în clasa a X-a și după aceea ne-am dat seama că există și posibilitatea asta. Până atunci aveai Cântarea României sau Cântarea României. Nu exista altceva. Și puteai să cânți la cor, în brigadă și să lauzi conducătorul și soția sa iubită.

Având în vedere că ați crescut într-o altă localitate decât cea în care v-ați desfășurat viața profesională, cum ați ajuns în Timișoara?

Principala mea idee a fost să scap de la Periam. Făceam prea multă agricultură pentru partid. Noi aveam practica agricolă toamna și uneori intram la clasă în 1 decembrie. Până

atunci ne duceau pe câmp. Deci făceam toate muncile cu soldați, cu copii. Adevărul e că la oraș se făcea mai multă școală și atunci, dacă mergeai la liceu și intrai, puteai să beneficiezi de mai multă școală. Am dat examenul, am intrat la Loga.

După ce criterii ați ales Loga ca fiind unitatea de învățământ în care să vă petreceți anii de liceu?

Nu știu. Nu vă pot zice. Pe atunci nu era așa. Era doar: „A, ăla era la Loga”. Nu erau licee de prestigiu. La Periam toate erau de prestigiu. Probabil influența mi-a fost dată de oamenii din comună care deja studiau la Loga și atunci răspunsul meu a fost: „Da, eu vreau să fiu acolo unde e sunt și ceilalți”.

Ce profil ați studiat în liceu? Cum a fost ales?

Mate-fizică. Se potrivește, nu? Pe atunci, prima treaptă o dădeai din matematică și română și îți alegeai spre ce direcție vrei să mergi: mate-fizică sau celelalte. Mai era, după treapta a doua, fizică, matematică specială și altele.

Ați avut un profesor cu care ați rezonat de-a lungul anilor de liceu?

Rezonanța cred că s-a întâmplat de abia după liceu. După ce am terminat liceul mi-am dat seama, de fapt, care dintre profesori mi-au plăcut cu adevărat și care nu. Adică aș putea să îl amintesc pe domnul Fediuc, un foarte bun profesor de matematică. În clipa aia, noi nu ne dădeam seama de faptul că el ne ajuta să ne dezvoltăm mai departe. Credeam că e foarte rău.

Interviu cu Octavian Nicolae Horváth

Vă aduceți aminte despre ceva marcant din liceu? Aveți o amintire pe care să o puteți împărtăși cu noi?

Este notabilă perioada în care s-au desființat atelierele școlii și s-au făcut cluburi de punk, de new wave și de rock. Până atunci erau ateliere de lucrători prin așchiere. Toți, când terminam Loga, trebuia să primim și o diplomă de lucrător prin așchiere, adică puteai să te duci oricând la fabrică și să dai la pilă pe o piesă. Elevii au zis: „Atelierul ăsta va fi clubul de punk-rock. ăsta va fi clubul de rock”. Nu au durat mult timp. Cred că nu le mai aveți. După '89, după ce s-a câștigat libertatea, restricții au început să apară din nou. Simțeau cum vin peste. Oamenii care au fost la conducere nu voiau să renunțe așa ușor la putere. Cred că mai mult de 2 ani nu a durat. „Copiii trebuie să se tundă, să nu mai asculte prostii!” zicea lumea.

Cum v-ați dezvoltat pasiunea pentru un anume gen muzical? Ce muzică ascultați în liceu?

Păi ascultam: Depeche Mode, The Cure, Alphaville, o groază de trupe și muzică electronică și ascultam și mult rock. Eram în cameră cu niște rockeri care ascultau în fiecare zi asta. Practic eu asimilam informație muzicală din toate zonele. Nu-mi prea plăcea să știu că aparțin unui singur gen. Pentru vremea aia era dubios: ori erai doar punkist, ori erai doar rocker. Nu mergea să ascuți de toate.

Ce facultate ați urmat după liceu? După ce criterii a fost aleasă?

Am făcut Politehnica. Am făcut construcții hidrotehnice. Nu am urmat ceva în domeniul muzicii. Pe atunci, pur și simplu

erai pregătit într-un sistem. Eram pregătit în mate-fizică, nu? A venit revoluția, treapta a doua. „Ok, o dăm și pe asta!”. Din ce să dăm? Mate-fizică! Că aia ai făcut până acum. După aceea te-ai dus la un profil de mate-fizică și ai studiat mai departe mate-fizică. Cu mate-fizica studiată, era normal să te duci la o facultate tehnică, Politehnica, și fiindcă fratele meu a studiat acolo la construcții, am zis: „A, știu deja. Mă duc acolo!”.

După facultate v-ați început direct cariera muzicală?

Nu, nu. Începusem deja din primul an de facultate să cânt. Mi-am făcut o trupă. Prima trupă se chema Psycho Pampers și era o trupă de punk, grunge și așa mai departe. Asta din '92 până prin '94. Din '94 am făcut Atomic Crunch, o altă trupă și după aceea eu și Bulbuc am făcut Implant. Asta s-a întâmplat în '95. Blazzaj a apărut după 3 ani de la înființarea Implant. Mergeam la repetițiile de la Implant marți. Nu erau celulare ca să se sune că „azi nu pot să vin” și nu m-au găsit pe fix acasă și eu m-am dus singur la repetiții și nu era nimeni. Erau trupe care repetau în beciurile Casei Studenților și era o trupă care repeta ceva punk. Tot timpul cântau instrumental. Stăteam pe hol și îi ascultam și a ieșit basistul și a zis „Hai, nu vii înăuntru?”. Tot voia de ceva timp să mă combine să cânt cu ei și îi ziceam că eu nu cânt jazz sau prostii din alea. M-am dus înăuntru unde mi-au prezentat piesele și până a doua zi am venit cu piesa „Doina” scrisă și am început să cânt cu ei. De atunci practic a început Blazzaj.

Dacă n-ar fi existat muzica pentru dumneavoastră, v-ați gândit la altceva? Ați avut un plan de rezervă?

Da. Voiam să fac o religie a barajelor. M-am gândit mult, fiindcă am studiat hidro-baraje, cum ar fi să faci o religie a barajelor și să ai un ordin al preoților al barajelor care să amenințe oamenii din satele din josul barajelor că dacă nu se supun, nu aduc ofrande, dau drumul la apă. Deci cam asta era opțiunea vizavi de ce am terminat. Practic, luând forța potențială a apei, ai cu ce să ameninți, deci un fel de politică.

Ne puteți spune mai multe despre cultura/ muzica underground din Timișoara?

Era o explozie. S-au schimbat vremurile. În plus, anii '90 în muzică mi se par niște ani de crossover, în care s-au îmbinat stilurile și pur și simplu a apărut rock-ul, hip hop-ul, electro-rock-ul. Toate genurile muzicale au început să fuzioneze. În anii '90, dacă te uiți la trupele de atunci, îți par genuri noi de fuziune, care m-au încântat pe mine. Să nu mergi pe aceeași linie tot timpul. Cum suna primul album să sune și al zecelea album. E boring. Adică să te dezvolți, să îți cauți identitatea. Bineînțeles, în timp îți dai seama că te transformi și percepția ta se transformă și atunci și muzica pe care o faci se transformă. Pentru mine cel puțin așa este.

În Timișoara, în mod particular, aveți această cultură și înainte de revoluție? Aveți acces?

Înainte de revoluție exista o cultură underground, dar exista în primul rând cultura schimbului de muzică, de discuri, de casete. Așa țin eu minte din clasele a IX-a, a X-a. Tot timpul aveai ceva de dat la schimb. Dădeai un album, altul îți dădea alt album; dădeai caseta, îți dădea caseta. Auzai despre câte o legendă care are tot. Până la urmă ajungeai cu ăla acasă

și aveai o casetă de care era el interesat, un album pe care-l aveai numai tu, el nu îl avea. Atunci încercai să negociezi pe caseta aia ce-ți dă la schimb ca să ai multe din lucrurile pe care le avea el. Deci, practic, accesul la muzică nu exista. Trebuia să sapi continuu ca să găsești ceva. Trebuia să îți faci o rețea, un network. Existau network-uri. Veneau foarte multe discuri de la sârbi, de la unguri. Aveam o populație aici care a dispărut după revoluție, dar ei mai aveau multe pe aici. Mai trimiteau o casetă, mai venea un fost coleg de clasă din Germania vara și aducea niște albume.

Ce părere aveți de evoluția muzicii în România și a culturii underground, de atunci până în prezent?

România a luat-o pe calea ușoară, comercială. La momentul de față, dacă vrei să-ți faci o trupă, trebuie să ai un plan bine pus la punct: un plan de management, PR și așa mai departe. Să fie appealing, să cânti ceva care merge la foarte multă lume dacă vrei să ai succes în ziua de astăzi. Practic, tu trebuie să te mulezi pe niște cerințe ale pieței, ceea ce noi, de când am început și nici acum, nu o prea facem.

V-ați gândit vreodată la partea comercială, la marketing?

Avem. Noi avem partea noastră. Este strâns legată de mesajul Implant pentru refuz, ce face Implant. Nu poți să preiei un model de management, de Smiley, și să-l aplici la Implant. Nu are niciun sens. Lucrul ăsta l-am învățat și noi pe parcurs, nu știam nimic despre lucrurile astea. Așa cum s-a dezvoltat piața muzicală, așa ne-am dezvoltat și noi.

Cum a evoluat viața dumneavoastră profesioanlă? Cum s-a ajuns de la pasiune la carieră?

Eu cred și acum că rămâne tot la nivelul de pasiune. Dacă o iau ca un job, nu e fain, mă deprimă. Adică am job, îmi văd de job și în funcție de asta reușesc să mă administrez astfel încât să ajung la concerte și la repetiții. Cred că e mai bine să o lași la nivelul ăsta de pasiune, cel puțin pentru mine. Asta nu înseamnă că ceea ce facem noi nu se încadrează într-un standard profesional, imagine de scenă. Adică vrem ca toate lucrurile să fie profesionale, dar ne căutăm atunci oameni potriviți cu care putem lucra.

Ne puteți povesti puțin despre proiecte pe care le aveți în curent sau despre proiecte de viitor?

Ah, viitor! Viitor sună bine. În pandemie m-am dezvoltat pe casa de discuri de muzică electronică. Mi-am scos și eu câteva albume cu proiectul meu solo. Un fel de muzică electronică. Pe viitor mai am mai multe. În afară de Blazzaj, cu care vom scoate un album anul viitor, un dublu vinil și cu Implant cu care începem să facem piese noi, mai am o idee de altă trupă, dar tot proiect solo. Adică doar eu și poate o să implic și pisicile mele în proiectul ăla.

Puteți să ne spuneți de unde a venit numele de scenă „Vita”?

De la Tavi: TAVI TAVI TAVI TAVI
TAVI TAVI TAVI TAVI...

Aveți o melodie preferată? Este una care vă aparține?

Astăzi, nu? Măine poate fi alta. Da, cred că de la Bee Gees „I started the joke”. Asta e în ultimul timp. Melodie de-a mea? Nu, urăsc tot ce fac.

Care considerați că este cea mai mare realizare a dumneavoastră?

Cea mai mare realizare? Nu pot să zic. Realizările mele sunt lucrurile personale. Pentru ceilalți, bineînțeles, există: că a scos un nou album, că are nu știu câte, că a scos cu ăia. Poate alea sunt realizări pentru ei, dar alea sunt doar niște milestones, niște puncte într-un tablou, care până la urmă nu te definesc.

Ce vă inspiră pe dumneavoastră?

Orice. De obicei diminețile. Dimineața am cel mai mult chef să scriu și să compun. Când lucrurile sunt foarte liniștite, când orașul nu s-a trezit la viață, atunci mi se pare că apare o energie creativă sau poate creierul meu atunci începe să sintetizeze ce a văzut înainte. Practic, tu ești un cumul de informații și tu ai puterea doar să le țeși și să le dai o altă formă. Atunci îi spui act artistic la țesutul ăla, dar tot ești un vierme de mătase.

Cum vă simțiți știind că muzica dumneavoastră are un impact asupra atât de multor persoane?

Asta mi-am și dorit când am început să cânt: să transmit ceva, indiferent dacă era o persoană sau zece sau douăzeci. Am reușit să fac lucrul ăsta și sper să o mai fac în continuare.

Care este o lecție pe care ați învățat-o de-a lungul carierei dumneavoastră?

Să ai răbdare. Mai ales dacă lucrezi cu alte trupe sau cu alți oameni. Cel mai important lucru e să ai răbdare și să încerci să-i înțelegi pe toți. Trebuie să avem răbdare, să lăsăm lucrurile să curgă, trebuie să umbli câteva sute de kilometri în papucii altuia ca să-ți dai seama ce e cu el. Nu poți direct să îl judeci și să izbucnești și să nu mai vrei să cânte, nu? Trebuie să ai răbdare, să te duci acasă și să dormi bine și a doua zi să iei o hotărâre. Deci, răbdare.

Aveți niște sfaturi pentru tinerii care vor să urmeze acest drum profesional?

Da, cum să nu. Să aibă răbdare! Tinerii din ziua de azi urmează drumul ăsta și îl urmează altfel decât l-am urmat noi. L-am urmat total aleatoriu, că mi-a venit în cale. Acum există deja școli de muzică foarte bune, există foarte multe informații. Poți să iei o chitară și acasă să ajungi Jimi Hendrix în 2-3 ani dacă ai talent și te ocupi de studiu. Trebuie să studiezi, bineînțeles. Oricine are un telefon mobil pe care deja poate să facă muzică și trebuie doar să te pui să scrii și să te pui pe lucru. Deci cred că, iarăși, consecvența este vitală.

Doriți să le transmiteți ceva elevilor din Loga?

Liceul s-a schimbat. Ce era în liceu când eram eu și ce e acum e clar total diferit. Totuși, îi îndemn să aibă grijă ce drumuri își aleg, e foarte important. Și să studieze mai departe, dacă asta vor. Dacă vor să cultive pământ, să cultive pământ!

Interviu realizat de

Prihor Crainic Maria Valeria
clasa a X-a SN2

Jurcan Raul Mihai
clasa a X-a MI2

Investigând istoria numelui revistei școlii, am descoperit că acesta a fost preluat de la o trupă rock existentă în școală pe la începutul anilor '90. Logarithm era o formație înființată de niște logani talentați care aveau același țel, acela de a se afirma prin muzica pe care sunt capabili să o creeze: Horea Crișovan (chitară), Victor Miclăuș (chitară bass), Alexandru Iacob (chitară) și Zoltan Szabo (baterie). Numele a fost bine ales, făcând aluzie atât la numele școlii noastre, cât și la ritmul muzicii care răsună în ini-mile fiecărui logan, dar și la un capitol din matematică, reprezentând profilul pe care este specializată școala noastră. Am luat legătura cu unul dintre membrii trupei, Victor Miclăuș, și i-am adresat câteva întrebări pentru a afla mai multe informații despre școala noastră de acum 30 de ani.

Doriți să ne descrieți copilăria dumneavoastră? De atunci a început pasiunea pentru muzică?

Cumva da. Se asculta muzică la mine în casă: atât muzică clasică, cât și așa-zisul „pop” de pe vremea aia. Mergeam cu părinții la operă, filarmonică, balet. Practic ei mi-au sădit pasiunea pentru muzică, de mic.

La ce profil al Liceului Loga ați studiat? V-a plăcut?

La matematică-fizică. Țin minte că în gimnaziu era trunchi comun, după care la sfarsitul clasei a VIII-a se dădea un examen și în funcție de notă erai repartizat mai departe. Același lucru se întâmpla la sfarsitul clasei a X-a. Da, mi-a plăcut ceea ce am studiat. Până la un punct.

Ați avut profesori cu care ați rezonat în mod special, influențându-vă ca persoană? Cine era dirigintele dumneavoastră?

Diriginți am avut mai mulți. L-am avut pe domnul profesor Pescariu de biologie în clasele V-VIII, după care l-am avut pe domnul Golcea în clasele a IX-a și a X-a și pe domnul Nedin în clasele a XI-a și a XII-a. Cu domnul Golcea am rezonat foarte bine, a fost interesant ca diriginte. Era cam ca un tată pentru noi, ne ținea spatele chiar dacă făceam prostii. Avea un stil de predare mai deosebit, foarte intens. Avea ore când povestea, nu predă, și ore când făcea 3-4 lecții într-una. Nu pot să nu o amintesc pe doamna profesor Marina Bejan, cu care am făcut franceză în clasele V - XII. Este singurul profesor cu care am rămas în legătură.

Vă aduceți aminte de o întâmplare impresionantă din liceu?

Da, deci discutăm de ceva de acum 30 de ani. Încerc să-mi amintesc. Au fost o grămadă. Poate banchetul de final de clasa a XII-a a fost un moment marcant. Atunci ne-am dat seama că ne înțelegem foarte bine toată clasa. Până atunci au existat bisericuțe, iar acolo ne-am unit cumva.

A existat o cultură a muzicii în perioada dumneavoastră de studiu la Loga?

Da, erau grupările tradiționale de rock-eri și punkiști din vremea aia, care se războiau cumva. Asta era partea underground. Am avut cumva norocul să se poată înființa trupa Logaritm. Pe vremea aia exista Cântarea României și cred că fiecare liceu sau fiecare școală trebuia să fie prezentă acolo. Erau coruri și tot felul de brigăzi. O doamnă profesoară de chimie din școală era responsabil cultural pe linie politică și ea ne-a adunat și ne-a pus la treabă, ducând la formarea trupei Logaritm. Eram membru fondator împreună cu Horea Crișovan, Alexandru Iacob și Zoltan Szabo.

Puteți să ne povestiti cum ați venit cu numele „Logaritm”?

Trebuia să fie „Loga” în nume ca să ne reprezinte școala. Apoi s-a pus „-Ritm” și a ieșit „Loga-Ritm”. După aceea, după o perioadă, s-a eliminat liniuța și a ieșit “Logaritm”. A fost o decizie de comun acord. Apoi Horea s-a mutat la alt liceu și până am terminat școala cred că au existat două trupe cu același nume.

Interviu cu Victor Florin Miclăuș

Ce fel de muzică făceați?

Cântam rock. Evident, preluasem câteva dintre piesele trupelor în vogă la vremea aceea (Compact, Iris), pe care încercam să le reproducem cât mai bine. Pe de altă parte am încercat să și compunem, dar neavând posibilitatea să înregistrăm, nu a rămas nimic.

Ne puteți spune puțin despre activitatea trupei?

Am activat în cadrul școlii la toate evenimentele organizate de Loga, am cântat la Balul Bobocilor. Într-un an am reușit să participăm la festivalul TIM ROCK și puțin înainte de '89 am cântat la Constelații Rock (Râmnicu Vâlcea), de unde ne-am întors cu câteva premii. Bineînțeles, nu putem omite Cântarea României, scopul pentru care a fost înființată trupa. După Revoluție am organizat noi, cu forțe proprii, un concert în sala de la Ion Vidu. A fost un real succes.

Ați urmat o educație tot pe planul muzicii după terminarea liceului?

Nu, am intrat la Politehnică. În timpul facultății am început să cânt mai serios, atunci am avut și primul contact cu jazz-ul. Educația mea muzicală nu este formală, sunt autodidact, dar am învățat cât am putut de mult pe parcurs. Am avut șansa să cânt cu unii dintre cei mai valoroși muzicieni de jazz din țară și, fără falsă modestie, am făcut parte din poate cea mai bună formație românească de fusion a momentului: Dan Ionescu Electric Version.

A existat vreodată pentru dumneavoastră vreo altă opțiune pe lângă muzică?

Ar fi, să zicem, o carieră bazată pe ceea ce am învățat la Politehnică, deși chiar nu mă atrăgea. Nu, practic nu. M-am bazat pe muzică și tot ce se leagă de muzică. În afară de concerte, am început să fac înregistrări de studio și să predau.

Cum ați făcut ca această pasiune să o materializați într-o carieră? Care au fost începuturile vieții profesionale?

Înainte de Logarithm, am fost membru în trupa Flores, o trupă de copii care funcționa la Casa Pionierilor, în prezent Palatul Copiilor. Era un ansamblu de chitare și voci, de tip folk, fiind implicați vreo 30-40 de copii, condus de Ion Mătășaru - un profesor deosebit, foarte talentat, care s-a dăruit cu totul. Era, practic, un fel de emblemă a orașului. Cu ei am avut primele concerte. Acolo am început să cânt la chitară bass, a apărut pasiunea. Până atunci cântam doar la chitară. Nu mai știu cum am plecat din Flores, cred că pentru că eram prea mare. Era o limită de vârstă. Era o trupă de copii și întotdeauna cei mai mari se retrăgeau din activitatea concertistică a grupului, participând doar la înregistrări în studio. De pe la 17-18 ani deja nu te mai încadrai în limita de vârstă. Dar am rămas cu toții prieteni, ne mai reunim din când în când.

Cum era cultura underground în Timișoara în timp ce erați la începutul liceului și a carierei?

Efervescentă! În primul rând, nu prea aveai alternative. Erau două ore de program TV, din care o oră și jumătate erau știri despre Ceaușescu și realizări ale societății noastre „minunate”. Nu-ți rămânea decât să citești, să înveți

un instrument sau să faci sport. Era mult mai mult timp liber și toată lumea făcea cel puțin un sport sau cânta la câte un instrument. Trebuie să ne gândim că înainte de revoluție, la concerte, sălile erau pline. De multe ori se țineau câte două concerte, unul după altul, pentru că Sala Olimpia nu era suficient de încăpătoare. Acest lucru se mai practica încă puțin după revoluție, după care încet, încet, muzica, cel puțin muzica rock românească, a început să intre în underground. Au apărut trupele străine, au început să apară și manelele în perioada aia. N-a mai fost ce trebuia să fie. Dar după '94 - '95 a început declinul puternic.

Cum vi se pare că a evoluat muzica românească de-a lungul anilor?

Muzica românească? Vorbind despre pop și rock, părerea mea e că nu a prea evoluat. Probabil nivelul tehnic al instrumentiștilor este mult mai ridicat, datorită atât accesului la instrumente performante (care erau aproape inaccesibile înainte), cât și accesului la informație și mă refer aici atât la partea teoretică, cât și la posibilitatea de a vedea practic orice trupă de pe lumea asta, live sau pe internet. Dar e mult mai greu să răzbați decât atunci. Practic am intrat în competiție cu cei de „afară”. Playlisturile radiourilor conțin, cu foarte mici excepții, aceleași piese, cu care lumea s-a obișnuit. E foarte greu pentru trupele tinere să se afirme.

Aveți programate niște proiecte pentru viitor sau sunteți implicat acum în anumite proiecte de o importanță mai sporită?

Fac parte din câteva proiecte interesante. Aș enumera aici pe Joe Jazz Junktion (Ion Dorobanțu și Ferenc Szekeres) și West Side Story, un supergrup timișorean „nășit” de

Bogdan Puris și care îi are în componență pe Horea Crișovan, Bogy Nagy, Florin Cvașa și Marcelle Poaty. Pe de altă parte, sunt implicat în câteva proiecte de studio interesante. De curând a apărut discul SAUVAGE al prietenului meu Țucu Bleich. Un material care merită atenție.

Cum vă simțiți știind că muzica dumneavoastră ajunge la așa de mulți oameni?

Nu știu exact la câți oameni ajunge muzica mea, genurile abordate fiind cam de nișă. După ce am părăsit „mainstream-ul”, când am cântat cu Laura Stoica și AG Weinberger, mi-am asumat că adresabilitatea va scădea. Dar e reconfortant să știi că ești apreciat în breasla ta și că numele tău înseamnă ceva.

Care considerați dumneavoastră ca fiind cea mai mare realizare de-a lungul carierei dumneavoastră muzicale?

Faptul că reușesc să trăiesc din muzică mi se pare o realizare destul de mare. Până acum, toată activitatea reprezintă o împlinire sufletească pentru mine.

Ne puteți spune o lecție importantă pe care ați învățat-o și pe care ați vrea să o împărtășiți cu cei care vor să urmeze, de asemenea, o carieră muzicală?

Un sfat pe care l-am primit și eu este: „Să încerci să fii cel mai slab din trupă”. Cu alte cuvinte, să te înconjori de oameni mult mai buni decât tine. E calea cea mai rapidă spre progres. Bineînțeles, presupune multă muncă, pentru a micșora ecartul. Trebuie să ai răbdare și să te ridici mereu. Dacă într-adevăr îți place să cânti, trebuie să pui suflet. Așadar, presupune un sacrificiu, care poate sau nu să se materializeze în ceva frumos.

Interviu realizat de

***Prihor Crainic Maria Valeria
clasa a X-a SN2***

***Jurcan Raul Mihai
clasa a X-a MI2***

Ce poate fi mai frumos decât revederea dintre un fost absolvent și profesorul său după 30 de ani de la despărțirea venită odată cu terminarea liceului? Am luat legătura cu un elev din prima generație a doamnei profesor Stoia Simona, actual director-adjunct al Colegiului Național „C. D. Loga”, și am pus la punct o întâlnire într-un context mai puțin formal și inedit cu scopul de a depăna amintiri și de a ne răspunde la niște întrebări legate de experiența de licean din anii imediat de după revoluția din 1989. Astfel, doamna profesor Stoia Simona, împreună cu Răzvan Șerban (actual inginer constructor și fost absolvent UPT - Facultatea de construcții), au comparat, prin intermediul unui interviu, învățământul de ieri și de azi. S-a simțit o emoție de nedescris îngânată de nostalgia și totodată bucuria revederii dintre cei doi. Parcă ne doream ca interviul să nu se mai termine.

Ne puteți oferi un context legat de parcursul dumneavoastră educațional?

Prof. Simona Stoia: Clasele I-VIII le-am terminat la Generala 19. Am dat examen din română și matematică la admiterea la Liceul Moisi, pe atunci Liceul de Informatică, care fusese înființat chiar puțin înainte să ajung eu în clasa a VIII-a. Am căzut a treia sub linie din cauza examenului la limba română, drept urmare trebuind să fiu repartizată la o altă școală. La nivel de inspectorat s-au organizat niște clase speciale la mai multe școli: Henri Coandă, Alimentar și cred că mai câteva licee industriale. Clasele acestea erau făcute pentru cei căzuți de la școlile mai bune. Tatăl meu, pe vremea aia, era profesor de chimie și director la Liceul Alimentar, adică fostul Industrial Nr. 6. El a participat la ședința de repartizare a elevilor picați și, fiind director, mi-a spus că dacă vreau poate încerca să mă înscrie la Loga, dar eu am refuzat. Am ales Henri Coandă, fostul Liceu Industrial Nr. 1 de Autoturisme Timiș. Din 14 clase paralele înscrise în a IX-a la Henri Coandă, am rămas în clasa a XI-a doar patru. Am învățat sub presiunea numărului mic de locuri alocate liceului. Am terminat liceul cu specializarea sculer-matrițer, specializare al cărei rol l-am aflat abia în clasa a XI-a. Pe vremea lui Ceaușescu, la facultate, erau 5 elevi pe un loc. Erau niște sacrificii enorme ca să ajungi la facultate, trebuia să mănânci cartea. Cât despre profesie, eu mi-am dorit foarte mult să urmez Medicina, dar am vrut și să lucrez cu copii, așa că mă deciseseam să mă fac medic pediatru. M-am gândit mai mult, mai

ales la riscurile meseriei și m-am hotărât că nu vreau să fac asta. Din școală cel mai mult mi-a plăcut profesoara mea de fizică, doamna Bratu Rodica, care ulterior mi-a devenit colegă. Acest lucru m-a determinat să aleg, într-un final, profesia de dascăl de fizică. Am dat examenul de bacalaureat din matematică, română și fizică, iar treapta a doua din matematică și fizică. Concursul pentru admitere la facultate era foarte greu: eram 4,5 elevi pe un singur loc. Băieții făceau armata, dar cei care erau admiși și la facultate, făceau armata cu termen redus de doar 9 luni, lipsind de la orele de curs din primul an. Veneau abia din al doilea an. Astfel, fetele concureau pe mai puțin de 50 de locuri. Chiar în perioada în care eram eu la facultate, anul de specializare - care reprezenta al V-lea an de facultate și la care era foarte greu să ajungi, susținându-se doar la București - a devenit an obligatoriu. Noi, cei care deja începuserăm anul al IV-lea de facultate, am avut de ales dacă vrem sau nu să continuăm facultatea. Eu am ales să o finalizez atunci, pentru că doar ce se realizase revoluția și simțeam că se va schimba ceva în sistemul de învățământ. Era primul an în care s-a făcut repartitia strict în funcție de medie.

Interviu cu prof. Simona Stoia și Răzvan Șerban

Ne puteți povesti despre experiența dumneavoastră profesională?

Prof. Simona Stoia: La repartitie, din toate posturile scoase la concurs, ministrul de pe vremea aia, Mihai Șora, absolvent la Loga, a dat din posturile de concurs chiar pe cele de la liceul nostru. Eu am venit după ce am terminat facultatea în 1990 pe postul doamnei profesor Babuț, care se pensionase. Atunci se făcea repartitie guvernamentală, în care ministrul dădea fiecărei facultăți un anumit număr de posturi la diferite școli. Puteai să ajungi să predai în Moldova, de exemplu. Așa am ajuns să prind post de liceu la Loga și așa am predat întotdeauna. Am predat doar doi sau trei ani la gimnaziu la o clasă. Sunt satisfacțiile puțin mai mari la gimnaziu, dar m-am învățat la liceu și prefer să fie așa, pentru că altfel relaționez cu ei. Când eram eu la școală aveam impresia despre logani că sunt „înfumurați” și nu voiam la școală la Loga, dar asta se datorează faptului că erau întotdeauna foarte uniți și parcă izolați de restul lumii. Când am văzut unde sunt repartizată, chiar mi-am zis: „De ce am fugit, nu am scăpat!”. Am mai predat în paralel la Aslan în 1995, suplinindu-l pe un coleg de-al meu. Și tot în 1995 am predat și TIC la noi în școală. Nu voi regreta niciodată niciun pas pe care l-am făcut în cariera mea. Simt, totuși, o oarecare nostalgie pentru faptul că parcă în ziua de azi elevii nu mai sunt mândri de faptul că sunt la Loga.

Știm că ați avut experiență în conducerea Colegiului Național „C. D. Loga” atât din postura de director, cât și de director-adjunct. Cum puteți descrie experiența dumneavoastră de la conducerea școlii? Care sunt avantajele unei astfel de funcții?

Prof. Simona Stoia: E o diferență foarte mare între postul de director și cel de profesor. De asemenea, e cu totul altceva să fii director adjunct sau director. Din punctul meu de vedere, orice cadru didactic ar trebui măcar un an să fie director, pentru că abia atunci începi să înțelegi cât de greu e. Cred că și copiii ar trebui să vadă cum e să fii pe partea asta de organizare. Oricine, până la urmă, ar trebui să vadă cum e. Nu pot să zic că mi-a plăcut în mod special, dar este o cu totul altă experiență și nu regret că am ajuns în această postură. Totuși, din momentul în care am acceptat partea asta cu direcțiunea, mi-am asumat că trebuie să renunț la partea cealaltă care mie mi-e mai dragă.

Cum ați ales Liceul Loga?

Răzvan Șerban: Eu am venit în Timișoara la începutul anilor '90. Pe vremea aceea, ca să faci un anumit liceu trebuia să locuiești în aceeași localitate. Așa că aveam în plan să ne mutam în Timișoara pentru a urma un liceu bun. Chiar dacă a venit revoluția și nu mai exista legea aceasta, ne-am mutat așa cum am plănuit inițial. Am făcut gimnaziul la Generala 26 și aveam în plan să merg la Liceul de Informatică Moisil, dar în ultimul an am cârmuit-o spre Loga, pentru că am aflat că acolo mergeau cei mai buni. Sunt foarte mândru că am terminat la Loga. Am prins și o perioadă foarte frumoasă. Erau alte vremuri, iar liceul a fost o plăcere pentru mine și mergeam la școală cu drag.

Considerați că un elev ar trebui să se desprindă de stilul clasic de învățare și să apeleze la genul de educație „non-formală” pentru a avea deschidere spre noi orizonturi?

Prof. Simona Stoia: Da, încercăm să promovăm partea asta. Ne-am ocupat de evenimente din cadrul Săptămânii Verzi și am reușit să implicăm multă lume, fiind un real succes. Eu zic că poți să înveți din orice dacă pleci cu obiectivul de a învăța ceva. Toată lumea fuge după proiecte Erasmus, pentru că sunt percepute ca fiind la modă. Am avut în școală proiecte Erasmus cu elevii, dar tot timpul ajungeau să lucreze doar câțiva elevi care trebuiau să care în spate tot greul. De multe ori, se înscriau doar pentru că e numele Erasmus în titlu. Totuși, nu întotdeauna e așa. Avantajul este că intri în contact cu alte naționalități, cu alte culturi; interacțiunea este mai directă. Una este când mergi în concediu și interacționezi cu străini și alta e când mergi cu ei la școală. Eu zic că orice faci e folositor, totul are o parte bună. Nu există activitate care să aibă doar parte negativă. Dar cred că uneori trebuie să tragi linie și să te gândești dacă efortul depus a meritat.

Considerați că învățământul din România este superior sau inferior celui din Occident?

Prof. Simona Stoia: Eu zic că e superior. Poate că metodele pot fi îmbunătățite, dar în ceea ce privește informația cu care rămâi după terminarea școlii, e totul în regulă. Nu cred că există copii din România care să plece afară și să nu facă față la o facultate din străinătate, poate fac față chiar mai bine decât alții.

Răzvan Șerban: Eu chiar am experimentat învățământul din Occident. Am făcut șase luni în Marea Britanie. Nu a fost ușor din mai multe puncte de vedere și e și foarte scump. Pe vremea aceea, noi românii nu aveam bani, iar bursa nu acoperea tot. În acea perioadă nu erau așa mulți români în străinătate. În toată Londra cunoșteam un singur român. Când am

vrut să mă întorc acasă măcar un weekend în vizită, nu m-a lăsat ambasada. Odată ce am plecat, nu m-am mai putut întoarce până nu s-a terminat perioada pentru care era prevăzută viza. De multe ori mă gândesc cum ar fi arătat viața mea astăzi dacă aș fi rămas acolo.

Spre ce direcție o ia învățământul în România? O ia înspre mai bine sau mai puțin bine decât cel de pe vremea dumneavoastră?

Răzvan Șerban: Acum este această competitivitate exagerată. Tot timpul elevii vor să fie competitivi. Acum este extrem de multă competiție între școli. Noi ne îndreptăm spre snobismul acela de pe vremea comunismului în care concurența este mare și vrem să raportăm cât mai multe rezultate. Elevii vor să meargă la cât mai multe olimpiade ca să aibă cât mai multe șanse de reușită. Învățământul de astăzi merge tot mai mult în jos. Degeaba există atât de multă materie, atât de multă informație, pentru că elevii nu mai au timp astăzi să le cuprindă pe toate. Ei nu mai trăiesc într-o lume reală, trăiesc într-o lume virtuală. Stau și învață toată ziua și profesorii au extrem de multe pretenții. Nu știu încotro vor duce toate astea.

Prof. Simona Stoia: Astăzi elevii cred că trebuie să aibă 10 pe linie. Nu acceptă că nu pot fi de 10 la toate materiile. Au venit cu impresia că trebuie să fie perfecți din gimnaziu, de când media lor conta la admiterea la liceu. Experiența câștigată din lucrurile realizate de tine pe cont propriu cu propriile forțe este mult mai bună decât cea din lucrurile învățate sau tocite. Elevii astăzi tind să învețe foarte mult. Pe vremea celor de după revoluție, oboseala era una fizică, dar acum elevii pot ajunge chiar la epuizare intelectuală. Diferența este că la cea intelectuală nu mai poți asimila informații.

Cum era școala după revoluție? Au fost vizibile schimbările aduse de democratizarea României în cadrul sistemului educațional? Cum a fost pentru dumneavoastră această schimbare?

Răzvan Șerban: Chiar în primul an de după revoluție doamna Stoia a început să predea, iar eu am început liceul. Înainte de revoluție toată lumea era îmbrăcată la fel, în uniformă. Nu ne deosebeam din punctul acesta de vedere. Fiecare uniformă avea un număr matricol, iar școala era ca armata. Era un regim foarte închistat. Atunci când am intrat eu în liceu totul era la liber. Lumea se răzvrătea, se fuma pe coridoare, era haos. Normal, revoluția a fost făcută de tineri, iar pentru noi, elevii, era un plus, aveam o putere, mai ales în fața profesorilor. Așa simțeam noi atunci. Venind din comunism, eram șocați de câtă libertate era în Loga. Brusc și dintr-odată am ajuns să mergem la școală într-un context atât de liber, încât toată lumea era șocată. Nu existau încă reguli. Revoluția era o chestie de răzvrătire. Noi ne răzvrăteam asupra regulilor care erau înainte. Dacă profesorul te certa, elevii aveau tupeul să răspundă înapoi. Totuși, nu încălcam o anumită limită a bunului simț, pentru că veneam cu o conduită din contextul de dinainte de revoluție, context pe care eu l-am prins în gimnaziu.

Cum erau tinerii de altădată în comparație cu cei din ziua de astăzi în ceea ce privește atitudinea și comportamentul?

Prof. Simona Stoia: Nu pot face comparație, pentru că sunt veniți din lumi diferite, din perioade diferite. Fiecare are mentalități și

concepții diverse, cu o fluctuație a pieței pe care deja o au în spate și elevii sunt conștienți de faptul că lumea e în schimbare permanentă. Pe vremea lui Răzvan, lumea se schimba mai încet, iar pe vremea comunismului nu se schimba deloc. Era destul de uniformă lumea. Toată lumea era etalată la același salariu. Lumea nu-și schimba locul de muncă. După '90 au început să apară discrepanțe. Eu zic că elevii acum sunt mai nehotărâți, nu neapărat nepregătiți, pentru că nu știu ce alegeri să facă, ce drum să apuce.

Răzvan Șerban: Înainte, lumea se bucura de lucruri mărunte. Te bucurai dacă stăteai în parc pe iarbă cu prietenii tăi. Te bucurai de o cafeluță bună, de o pizza bună (înainte nu găseai pizza așa des ca acum). Te bucurai de un iaurt, de banane, portocale (pe care le găseai doar de Crăciun), te bucurai de ciocolată de casă, de un Pepsi, de Cico și Brifcor, de un Nes frecat cu zahăr. Uleiul, zahărul, toate erau la rație. Aveai cartele care se rupeau după fiecare cumpărătură, dar eram mulțumiți cu ce aveam. Acum întâlnesc tot mai des copii care au totul de-a gata și nu mai au experiența aceea de autoîntreținere și de a munci pentru ceea ce vor să obțină.

Cum diferă elevii din cele două medii complet diferite din punctul de vedere al modului în care învață și al concepțiilor legate de școală?

Prof. Simona Stoia: Cei din anii 90', până în clasa a VIII-a, au prins o rigoare. Știau că unele lucruri trebuie să le faci, că trebuie să le faci și nu comentai. După aceea a pornit o parte mai artistică, să zic așa. Nu conta nota, învățau pentru că erau conștienți că sunt la școală. Generațiile actuale nu mai sunt așa responsabile. Orice lucru fac, cer o recompensă, cer ceva în schimb.

Răzvan Șerban: Ca să dau un exemplu: am vrut să văd cum se desfășoară o oră de curs acum vreo 10-15 ani, după 10 ani de la terminarea liceului. Am nimerit la clasa la care era doamna Stoia dirigintă. Am rămas surprins de diferența dintre cum eram noi pe vremea noastră și cum am regăsit elevii atunci. Atmosfera era anostă. Noi o dată la 10 minute râdeam, puneam întrebări care ne stârneau curiozitatea pentru a provoca profesorul și mergeam de plăcere la școală. Glumeam la limita bunului simț, dar râdeam, ne simțeam bine, era atmosferă plăcută. Nu era zi să nu facem vreo trăsnaie. Nu conta nota, iar când învățam, învățam pentru noi și profesorii încercau să rezoneze cât mai mult cu noi.

Este vizibilă vreo schimbare în mentalitatea profesorilor și elevilor de-a lungul timpului?

Prof. Simona Stoia: Da, societatea este într-o continuă schimbare și inevitabil ne schimbăm și noi. Și eu consider că m-am schimbat și am observat această schimbare și în rândul elevilor. Elevii de azi tot copii sunt, dar sunt copiii creați de societatea în care trăiesc. Cei de pe vremea lui Răzvan erau copiii creați de societatea în care trăiau ei. Diferența dintre cei de azi și cei de ieri e că ceilalți știau că trebuie să muncească pentru ceea ce voiau să obțină, iar cei de azi sunt oarecum obișnuiți să primească totul de-a gata. Cei de pe vremea lui Răzvan trebuiau să facă totul de la zero, pentru că țara a luat-o în aceeași perioadă de la zero. Mai este o problemă în rândul elevilor de azi: nu își asumă. Întotdeauna încearcă să dea vina pe altcineva, deci nu sunt așa responsabili. Sunt și un pic mai comози. Totul e pentru ca lor să le fie bine. Acum generalizez; asta nu înseamnă ca nu există și

excepții. Sigur că există, peste tot există. Da, sunt schimbări, dar nu pot să mă pronunț dacă lucrurile o iau într-o direcție proastă sau bună. Rămâne să ne demonstreze istoria.

V-ați încuraja copiii să urmeze același drum educațional ca al dumneavoastră, de a fi elevi la Loga? Dar cel profesional?

Răzvan Șerban: Profesional, poate. De a fi elevi la Loga, nu știu. Mi-aș dori, dar nu-mi place sistemul de învățământ din România. Din punctul meu de vedere, nu e normal ca mai mult de jumătate de clasă să aibă media peste 9,50. E anormal. E imposibil. Nota 10 este ceva acolo sus, în top. Este perfecțiune. Eu nu cred că atâția elevi știu perfect la toate materiile. Și asta e în toate școlile. Eu nu-mi doresc pentru copiii mei să trăiască așa ceva, pentru că nu este realitate. Pe vremea mea, aveam doar unul sau doi elevi pe clasă care erau de aproape 10. Nu se mai respectă sistemul valorilor. Tot pe vremea mea, dacă tu te axai pe o materie, profesorii ceilalți mai închideau ochii și te îndrumau spre mersul tău. Acum toți profesorii vor să ai 10 la materiile lor. Spre exemplu, în sistemul american, dacă te vede că te descurci într-un anumit domeniu, te împinge și te duce în direcția aia atât cât duci. Noi vrem să îi împingem pe toți în aceeași direcție, să fie buni la toate. La copilul meu cel mare, toți profesorii trăgeau de el: zeci de teme, probleme, o mulțime de pretenții. Acum, unde l-am mutat, la o școală privată, deși e același sistem, îi deschide mult mai mult la minte pe elevi și le oferă o gamă mai largă de orizonturi. Profesorii, deși sunt mai exigenți la note, relaționează cu ei în așa fel încât să le placă ceea ce fac.

Prof. Simona Stoia: Eu sunt de părere că asta e din cauza sistemului, nu a școlii. La Loga vin cei care vor să învețe, iar cei care nu fac față, până la urmă pleacă. Dacă vrei la un liceu industrial, e degeaba, pentru că sistemul a desființat toate atelierele și nu se mai învață meserie. Sistemul de predare e îmbătrânit, iar tehnica e evoluată. Acum cu internetul e mult mai ușor. Are dreptate pe de-o parte Răzvan: elevii din ziua de azi învață la toate materiile. Goana asta după note a început de când admiterea la facultăți se realizează doar pe baza dosarelor, care conțin media generală din școala gimnazială și liceu. Atunci am coborât și eu ștacheta. Adică bineînțeles că nu vreau să le pun bețe în roate copiilor pe care îi cunosc și știu că sunt capabili. Până la urmă toți ajung să se concureze între ei și nu vreau ca elevii mei să fie dezavantajați în fața altora care au obținut, poate, mai ușor notele.

Ne puteți prezenta activități care erau obișnuite altădată în școală, dar care nu se mai realizează în prezent?

Prof. Simona Stoia: În ceea ce privește organizarea pe profiluri, existau doar real și uman pe la începutul anilor '90. După aceea, spre finalul anilor '90, s-au împărțit în mai multe clase: mate-fizică, chim-bio, turism și drept.

Răzvan Șerban: Noi făceam și serviciu pe școală, stăteam la poartă. Era bătaie pe locul respectiv, pentru că toți voiau să scape de la ore. Fiecare șef de clasă trebuia să comunice, când venea rândul clasei respective, pe cine trimite de la ei din clasă. Eu, fiind responsabil la mine în clasă, nici nu-i mai anunțam pe ai mei, mă duceam direct eu. Profesorii care mă vedeau așa des mă întrebau: „Iarăși tu, Răzvan?”. Și eu le răspundeam: „Păi dacă nu a vrut nimeni de la mine din clasă, ce era să fac?”.

Prof. Simona Stoia: O vreme se făcea muncă în folosul școlii: se mătura, se spălau geamurile. Chiar stau și mă gândesc din când în când dacă ipotetic ar mai exista așa ceva, ar mai face cineva curățenie în ziua de azi? De asemenea, pe vremea lui Ceaușescu, elevii mergeau la începutul anului școlar la muncă agricolă. Practic erau mici excursii în care se sudau prietenii. Era foarte frumos, ne făcea mare plăcere.

Țineți minte să fi existat în școala noastră cluburi extrașcolare la vremea respectivă?

Răzvan Șerban: La intrare în Loga, pe dreapta, era clubul „Neurotica”. De acolo se putea muzică la difuzoarele din clase și de pe holuri în pauze. Acel club *Neurotica*, după revoluție, a mai existat doar un an. „Logaritm” a fost trupa de după anul 1990. La subsolul clădirii aveau o sală unde făceau repetiții.

Vă place să interacționați cu elevii și în afara orelor de curs, într-un context mai puțin formal?

Prof. Simona Stoia: Da, am fost în multe excursii, mai ales la începutul carierei. Mergeam în tabere, excursii pe la mare, la munte. Am mers și în proiecte Erasmus. Mergeam des la un moment dat, dar aveam prea multe responsabilități pe care trebuia să mi le asum, ceea ce astăzi mi-e destul de greu să mai fac. Toate la timpul lor!

Ne-ați putea povesti despre un obicei de-al dumneavoastră din școală? Cum erați văzut de restul liceenilor?

Răzvan Șerban: Eu știu? Nu eram văzut ca vreo vedetă în școală, dar eram cât de cât cunoscut. Organizam excursii unde chemam profesori, elevi. Mă implicam în diverse proiecte în școală, eram DJ, eram prieten cu elevii mai

mari decât mine. Eu mă ocupam și de sonorizări. La orice eveniment, directorul mă chema pe mine în sala festivă să mă ocup de partea asta. Am asigurat sunetul la evenimentele în care școala a avut invitați valoroși, precum Adriana Trandafir, spre exemplu. Cred că acest lucru era văzut de unii ca fiind „popularitate”. Cel mai bine m-am înțeles cu cei cu un an mai mari ca mine, clasa la care era doamna Stoia dirigintă. Când am rămas eu într-a XII-a și ei au terminat liceul a fost foarte trist și parcă totul era sec. Mi-au plecat cei mai buni prieteni.

Cum interacționați cu profesorii pe vremea liceului?

Răzvan Șerban: Mă înțelegeam destul de bine cu majoritatea. Obişnuiam să merg în catedra de fizică în pauze sau în orele libere și să vorbesc cu ei. Pe vremea aceea erau destul de mulți profesori de fizică, dat fiind că exista profil special de mate-fizică și clasele respective aveau 7 ore pe săptămână. Cei pe care mi-i amintesc sunt: Florin Lazăr, Ana-Maria Iacob, Ioan Nedin, Minerva Patriciu, Rodica Bratu, Simona Stoia, Sandu Golcea, Marius Inășel (laborant). Pe vremea aceea, domnul Ioan Nedin era director și nu prea stătea în cabinet, ci mai mult în biroul direcțiunii. Doamna Friedman era diriginta mea, profesoară de istorie. Era o femeie cu multă diplomație și cu greutate în Loga. Și cu dumneaei mă înțelegeam foarte bine și mă îndrăgea mult. Eram șeful clasei și mă puneam să fac tot felul de lucruri, cum ar fi încheierea mediilor la final de an sau activități de tipul acesta.

Aveți o generație pe care ați desemnat-o ca fiind favorita dumneavoastră?

Prof. Simona Stoia: Toate generațiile au avut ceva special și vor rămâne în sufletul meu. Dacă ar fi să numesc una singură, probabil ar fi prima.

Era o clasă cu niște copii deosebiți. Așa de bine m-am înțeles cu unii, încât am ajuns să îi fiu nașă ulterior unuia dintre ei. Toți copiii îmi sunt dragi, nu cred că am avut vreodată un copil care să-mi displace.

Care este partea care vă aduce cea mai mare satisfacție în profesia de dascăl?

Prof. Simona Stoia: Intratul în clasă și statul cu copiii. Mă relaxează. Am câteodată stări în care sunt obosită și am alte probleme, dar altfel sunt fericită în fiecare moment când sunt la catedră.

Ce simțeați când doamna profesor Stoia deschidea catalogul? Cum vă pregăteați pentru ora de fizică? Avea un mod specific de a asculta?

Răzvan Șerban: Nu prea deschidea catalogul. Întreba în ce dată suntem și cei cărora le corespundea numărul din catalog cu data respectivă erau ascultați. Mai întreba cât e ora și atunci dacă era 10:20, cel cu numărul 20 la catalog ieșea la tablă. Mai întreba a câta oră din zi este. Mai întreba și cine vrea. Oricum ar fi, nu îmi amintesc să fi avut emoții. Era cea mai tânără din corpul profesoral, era mai permisivă decât ceilalți profesori și ne simțeam oarecum apropiați de dumneaei, nu aveam emoții.

Care a fost cea mai mică notă obținută de dumneavoastră la fizică?

Răzvan Șerban: Am avut toate notele, dar cred că 2 a fost cea mai mică. Nota 1 nu am avut.

Prof. Simona Stoia: În oral nu dădeam nota 2. De cele mai multe ori dădeam nota 2 doar pe teste, dacă nu aveau elevii bunăvoința să învețe nimic. Mi-aduc aminte că Răzvan îmi puneam mereu întrebări care mă puneau în dificultate. Spre exemplu: cum a fost calculată în secolul al XVIII-lea, când nu exista tehnologie, distanța

de la Pământ la Lună, cum s-a inventat dinamometrul sau cum s-a determinat raza Pământului. În general, dacă nu uitam, când ajungeam acasă mă informam și a doua zi veneam cu răspunsul. Țin minte că la fiecare lecție el era foarte concentrat și se vedea că rumegă pentru a-mi pune o întrebare la care să nu știu răspunsul, dar îmi plăceau provocările.

Considerați că ați fost un elev eminent?

Răzvan Șerban: Nu, cred că am fost un elev normal, în niciun caz eminent. Eminent înseamnă să fii doar de 10 și să trăiesc pentru asta. Eu nu am trăit pentru asta. N-am fost un elev slab, dar nici n-am fost o pramatie. Am mai făcut eu prostii, dar și învățăm. Învățăm pentru că voiam să am cât mai multe cunoștințe, iar Loga îmi oferea resursele necesare.

Puteți face un Top 3 al profesorilor preferați?

Răzvan Șerban: Desigur că doamna Stoia ocupă un loc important în acest top, altfel nu realizăm în momentul acesta interviul. Un alt loc nu poate fi ocupat de altcineva decât de doamna mea dirigintă, doamna Friedman (n.r. dascăl de istorie). De asemenea, un alt profesor care mi-a plăcut era doamna profesoară de engleză: doamna Ernst. Pe vremea mea era foarte energetică. Pleca de la premisa că cine vrea să învețe, învață. Cine nu, nu. Mi-a fost prea puțin timp profesoară. O altă doamnă profesoară era doamna Bunda, de franceză. Era o femeie foarte de treabă, cu foarte mult bun simț. Culmea, în afară de doamna Stoia care era de fizică, toți ceilalți profesori preferați erau de materii umane, deși eu studiam la un profil real. Nu-mi pot explica motivul.

Care a fost capitolul dumneavoastră preferat din fizică?

Prof. Simona Stoia: Termodinamica, electricitatea, optica. Atomica și nucleara mi se par mai puțin palpabile și intră într-un domeniu mai SF, abstract. Cea mai ciudată mi se pare Teoria Relativității. Totul la Einstein a plecat de la lumină. Einstein a preluat câte o teorie de aici, de colo și le-a pus cap la cap, transformând lumina într-o chestie duală: și undă, și corpuscul. Îmi plac mai mult lucrurile practice, palpabile.

Răzvan Șerban: Și mie tot partea practică. Cred că preferatul meu e mecanica: scripeți, pârgarii, forțe...

Vă place să citiți ficțiune?

Prof. Simona Stoia: Nu, deloc. Nici nu m-am chinuit să citesc vreodată ficțiune. Nici la filme de genul nu mă uit. Prefer să fie ceva ușurel, de dragoste, comedii relaxante. Nu citeam de bunăvoie cărți de știință. Acelea le-am citit fiindcă a trebuit. Cel mai mult mi-au plăcut cărțile polițiste. Agatha Christie era preferata mea, foarte mult am citit de la ea. Din păcate, în ultima vreme nu prea am mai avut timp de citit.

Aveți întâmplări interesante de la acea vreme pe care le-ați putea împărtăși cu noi?

Prof. Simona Stoia: Cele mai memorabile cred că s-au petrecut în prima mea generație. Am făcut la un moment dat un spectacol și toți băieții de la mine din clasă s-au îmbrăcat în haine feminine și au dansat ca Fetele de la Căpâlna pe scena sălii festive. Tot ei legau cu ață de pescuit scaunul din fața clasei și îl trăgeau, până ieșeau profesorii crezând că sunt fantome în clasă. Profesoarei de biologie îi lipeau cu scotch o fițuică pe spate și când mergea prin clasă râdeau de ea. Nu exista oră la care să nu vină plângându-se

la mine câte un profesor de clasa mea. Altă întâmplare inedită a fost când aveau test la biologie. Ei aveau clasă chiar unde e acum biblioteca, iar sub geamul lor erau containerele de gunoi. Au stat acolo pe containere ca să audă ce le dă la test și l-au rezolvat cu caietele în față. Apoi au mituit elevii de la poartă ca să o cheme și să rămână clasa goală. Doamna a ieșit și elevii au intrat pe geam și au împărțit testele rezolvate elevilor care doar se prefăceau că scriau până atunci. Când a intrat profesoara în clasă i-au prins făcând manevra și au fost pedepsiți, nemaiprimind premiu la final de an. La profesoara de chimie i-au furat testele și le-au multiplicat ca să îl poată face de dinainte. Altă amin-tire a mai fost de când s-au furat cataloagele. Odată, niște elevi din altă clasă au furat din sala profesorală catalogul lor și ca să nu fie bățator la ochi, au luat și catalogul de lângă, care era al clasei mele. Ai mei erau în delir, bineînțeles, dat fiind că nu s-au reconstituit absențele. După două trimestre au apărut lipite pe zidul școlii.

Răzvan Șerban: Eu aveam o profesoară dură la română care mă teroriza. Mă trezeam la 5 dimineața și învățam, eram stresat. La un moment dat ne-a zis să recităm câte două strofe din Luceafărul și să le interpretăm. A ajuns și rândul meu și nu știam așa bine. Când am terminat cu chiu, cu vai de recitat strofele pe care mi le aminteam, mi-a zis: „Dezvoltă! Ce ai înțeles tu din versurile acestea?”. Și i-am interpretat cum am văzut eu lucrurile, așa că m-a scos afară și mi-a dat nota 2. Când am ajuns la poezii simbolști, cred că într-a XI-a, iarăși știam că urmează să mă asculte. La școală studiam Bacovia și nu-mi plăcea deloc. Acasă m-am tot plâns mamei mele, care m-a întrebat ce alți poeți simbolști am pe listă. Am găsit Minulescu. Ea mi-a spus să citesc Minulescu dacă ceilalți nu-mi plac. Inițial nu voiam să citesc, m-am gândit că dacă

e simbolist e tot la fel de pesimist ca Bacovia. M-a convins mama să citesc, așa că m-am îndrăgostit de Minulescu. Am citit o poezie de dragoste: „Celei care minte”. Am învățat-o pe de rost, căci m-am îndrăgostit de ea. Am zis că ziua următoare o impresionez pe profesoară. A ajuns și rândul la mine. M-am dus în față și m-a întrebat despre ce vreau să le vorbesc. Și i-am zis că mie nu-mi place Bacovia, e prea pesimist pentru stilul meu. I-am zis că vreau să vorbesc despre Minulescu. „Minulescu nu e în programă!” mi-a spus ea. Apoi i-am răspuns: „Știu, dar mie asta îmi place și pe deasupra, Minulescu e poet simbolist”. După aia am recitat niște strofe și le-am interpretat cum am știut eu. A rămas impresionată și mi-a dat nota 10. Acest lucru dovedește spontaneitatea și disponibilitatea cadrului didactic de la vremea respectivă de a lăsa elevul să-și exprime părerea. La bacalaureat le-am zis colegilor că orice îmi pică la română, eu prezint Minulescu comisiei. Mi-a picat Blaga. Am zis eu ce am știut pe acolo la proba orală și mi-au spus că nu prea m-am pregătit. Eu am zis că mie nu-mi place Blaga. „Aoleu, dar ce-ti place?” m-au întrebat. Și am recitat 10 minute din Minulescu. Erau doi profesori în comisia de bacalaureat, o femeie și un bărbat, iar femeia a început să mă aplaude. Mi-au răspuns: „Nu putem să-ți dăm notă maximă, pentru că Minulescu nu e în programă, dar ai un 7 de la noi!”. „Mulțumesc, asta am vrut!” și am plecat împlinit. Mi-a plăcut să risc, îmi asumam.

Redactori-șefi: Credem că fiecare generație are farmecul și particularitățile ei. Le mulțumim deopotrivă doamnei profesor și director adjunct Simona Stoia și domnului Răzvan Șerban că ne-au împărtășit din amintirile lor legate de perioada aceea, făcând posibilă compararea sistemului educațional de azi cu cel din trecut.

Colectivul de redacție

Echipa de redacție:

Redactor-șef: Jurcan Raul-Mihai - clasa a X-a MI2
Redactor-șef: Prihor-Crainic Maria-Valeria - clasa a X-a SN2
Anghelescu Cătălina - clasa a XI-a F
Cora Mara-Andreea - clasa a X-a SN1
Dumitriu Mara - clasa a XI-a SS
Popeți Elena - clasa a IX-a MI2
Spineanu Rareș-Constantin - clasa a XI-a MI2
Vermeșan Ioana - clasa a IX-a MI2
Voicu Alessia - clasa a X-a MI2

Tehnoredactare:

Cora Mara-Andreea - clasa a X-a SN1
Jurcan Raul-Mihai - clasa a X-a MI2
Prihor-Crainic Maria-Valeria - clasa a X-a SN2
Voicu Alessia - clasa a X-a MI2

Design copertă:

Păuna Lara - clasa a X-a SN2

Colaboratori:

Director prof. Bontilă Violeta-Estrella
Director adjunct prof. Stoia Simona
Prof. Milin Tihomir
Prof. Costea Corina-Lucia
Prof. Crașovan Ileana
Prof. Scurtulescu Sorin
Informatician Inașel Marius
Bibliotecar Pârvu Lucia
Contabil-șef Suciu Ana

Profesor coordonator

Prof. Spineanu Claudia-Ileana

**Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timișoara)
AN I/ Nr. 2/ 2022-2023
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481**

